

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LVIII
Ianuarie — Februarie
1980

Scumpi frați și stimate surori, Iubiți frați conlucrători,

Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești." 2 Petru 1,2—4.

Cel de al 8-lea deceniu al secolului nostru a devenit o realitate cotidiană, zilele lui derulându-se cu rigurozitatea vremii măsurată de firele de nisip ce cad ritmic în clepsidra timpului. Această realitate angrenantă și angajantă a vieții noastre, face ca, în fața necuasocutului, inimile noastre să caute refugiu și sprijin în făgăduințele părtășiei noastre cu El, cu Dumnezeuul mintuirii noastre și în cunoașterea Celui Atotputernic. Avem cu prisosință nevoie de harul și pacea ce ne sint date de sus, pentru ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună". 2 Timotei 3,17..

Scumpi frați și stimate surori. O avalanșă de gânduri ce se voiesc deschizătoare de largi orizonturi se vehiculează sau bat cu putere și insistență la porțile ființei noastre. O avalanșă de idei și acțiuni individuale sau de grup, insistă cu intenții nedismulate să se impună atenției și preocupărilor individualizate și chiar a Comunităților noastre. Atrăși de miracolul ineditului sau ca o refulare a unor idealuri îngropate de mult, sau niciodată luate în serios, inimi — de altfel sincere — ajung adesea o pradă iefină jefuitorilor de idealuri și de dorințe nerealizate.

În ultimul timp, se caută să se infățișeze frățietății idealurile vieții profund creștine și advente, ca și când niciodată idealul sfințirii și al trăirii puțităii soliei advente n-ar fi constituit inimă preocupărilor și trăirii noastre. Persoane debusolate complectamente — sau interesate mai mult în manifestarea iubirii și împreună simțiri în interesul lor subiectiv decât în realitatea trăită a sfințirii — au căutat și caută să ne facă să credem că numai acum și numai ei, au redescoperit un „adevăr" pe care de fapt ei nu l-au cunoscut, pentru că n-au cunoscut niciodată sufletul și realitatea soliei trăite în înclăstarea furtunii lăuntrice și a dezlănțuirii stihilor, caută să învețe pe bătrînii marinari cum să mențină barca pe linia de plutire în mersul ei spre ideal. În agitația lor firească, au uitat că în barca Bisericii, Domnul Hristos este prezent. Domnul Vieții este acolo și așteaptă să fie invitat spre a liniști zbuciumările firii. Aceștia au uitat că noi trebuie să alergăm după desăvîșire și să tindem spre realizarea — în viața noastră — a plinătății Domnului Hristos. A alerga spre desăvîșire, nu înseamnă a căuta să-ți împui unele norme care să ducă la evidențierea eforturilor proprii, la manifestarea îndreptățirii prin fapte, ci indentificarea noastră cu Hristos, realizarea plinătății lui Hristos în viața și caracterul nostru, a avea în suflet reflectarea imaginii lui Hristos. Niciunul dintre cei care nu reflectă în viața și caracterul lor principiul iubirii divine, iubire care se identifice cu Hristos, nu va trece pragul împărăției lui Dumnezeu. „Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste". 1 Ioan 4,8.

Unii ca aceștia au uitat că sfințirea și adevărul advent, constă de fapt în realitatea nevoii noastre după Hristos, în iubirea noastră pentru El și în bucuria noastră de a trăi în permanență în prezența Sa. Aceasta înseamnă a umbla cu Dumnezeu asemenea lui Enoh, astfel încât să nu fim niciodată singuri în viața noastră.

A fi singur, înseamnă să pui persoana ta și interesele tale în centrul preocupărilor proprii. Să devii un fel de piesă de muzeu către care să se îndrepte toate reflectoarele. Și de fapt toți vinzătorii ambulanți de sfințire ieftină nu urmăresc decât evidențierea lor, jefuind pe Dumnezeu și adevărul Său de slava ce I Se cuvine.

Sint și unii care se frământă în mod sincer cu probleme ca și când Dumnezeu i-a hărăzit să poarte povăile altora. Unii ca aceștia fac din ideile și concepțiile lor principii după care judecă totul, filtrind astfel tot ceea ce nu corespunde cu idealul lor, etichetând ca „abatere", „apostazie", tot ceea ce nu poartă amprenta lor. Unii ca aceștia să urmărească aproape viața și activitatea Fiului lui Dumnezeu și vor vedea că nici pentru o singură clipă n-a slujit altui țel decât acelaia de a face numai voia Tatălui, deși... El și Tatăl una erau.

De la o vreme se remarcă tendința de a impune Bisericii „vizuri și vedenii" care în ultimă analiză nu sint decât manifestări slab deghizate ale vrăjmașului a tot binele, pentru a înșela dacă va fi posibil, chiar și pe cei aleși. Strigarea: „iată-l aici, iată-l acolo; iată-l la Alba Iulia sau Piatra Neamț", face să ne aducem aminte de cuvintele de avertizare amintite personal de Răscumpărătorul nostru: „Atunci, dacă vă va spune cineva: 'Iată, Hristosul este aici, sau acolo', să nu-l credeți, căci se vor scula Hristosi mincinoși și prooroci mincinoși". Matei 24, 23—24 Unii ca aceștia consideră atât Sfânta Scriptură, cât și mărturiile Spiritului Profetic, ca fiind depășite punitiv mai multă greutate pe susținerile lor. Ei vor să „spiritualizeze" Biserica, în timp ce minciuna, dezbinarea, interesul, falsitatea meschină, cearta, ura și toată cohorta faptelor firii pămîntești (Galateni 5 17—21) le stăpinesc viața și umblarea lor. Sfatul Mîntuitorului este categoric în asemenea situații. El ne spune: „Să nu credeți", nu le ziceți „Bun venit". Căci după roadele lor îi veți cunoaște. Aceste manifestări străine spiritului lui Hristos, sint sitele cererii, care fac lucrarea de selectare a grîului de neghină.

Pentru aceste motive consider, iubiți frați și stimate surori, că este de datoria fiecăruia dintre noi ca în acest an în care am pășit deja, să ne cercetăm bine viața credinței noastre. Aceasta, ca să putem spune oricînd împreună cu apostolul Pavel: „Știu în cine am crezut"... Și pentru că era bine încredințat și întemeiat în adevăr și în experiențele trăirii personale cu Hristos, marele apostol Pavel a putut să spună:

„Căci sint bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici ingerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adîncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru". Romani 8, 38—39. Mă rog Bunului nostru Tată, ca aceasta să fie experiența vieții de credință a fiecăruia dintre noi. De aceea, „să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vînt de învățătură prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire ci, credincioși adevărului în dragoste, să creștem, în toate privințele, ca să ajungem la Cel care este Capul, Hristos." Efeseni 4, 14—15.

D. Popa

Jn zilele de 17 și 18 ianuarie 1980, au avut loc în București, lucrările celui de al II-lea Congres al Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Desfășurat în condițiile unui puternic avânt creator, Congresul al II-lea al Frontului Democrației și Unității Socialiste, a constituit un eveniment cu profunde semnificații pentru viața patriei noastre, înscriindu-se în mod armonios în ansamblul preocupărilor Conducerei noastre de stat pentru dezvoltarea continuă a democrației și participarea tuturor categoriilor de cetățeni, a tuturor organizațiilor de masă, politice și obștești, inclusiv a Cultelor

pace în Balcani, în Europa și în lumea întreagă, pronunțându-se cu hotărâre nestrămutată pentru stoparea cursei înarmărilor, pentru dezarmarea generală, pentru realizarea visului de aur al omenirii, atât de necesar astăzi, de a transforma armele de distrugere în... pluguri și sumele astronomice cheltuite pentru înarmare, pentru a veni în sprijinul omenirii.

Cea de a doua zi a Congresului a marcat exprimarea voinței unite a tuturor participanților, cum și manifestarea înaltei stime și prețuire de care se bucură Președintele țării noastre, Domnul Nicolae Ceaușescu, care a fost în unanimitate reales ca președinte al

AL II-LEA CONGRES AL F. D. U. S.

S U M A R

— Pagina Președintelui cop. II	
— Al II-lea Congres al F.D.U.S.	1
— 9 Martie 1980	2
— Desăvîrșirea, este ea oare posibilă?	2
— Partea lui Dumnezeu și partea omului în mintuire	6
— Din viața Bisericii	7
— Epistola către Evrei	10
— Fețele pozitive ale iubirii	13
— Galileea — în Vechiul și Noul Tetsament	15
— Sint pastor al Evangheliei	17
— Mișcarea Sabatariană din Transilvania	19
— Sfirșit de cale	20

religioase, la dezbaterile marilor probleme ale țării. Din partea Cultului nostru au luat parte la aceste lucrări frații: Dumitru Popa și Marin Pirvan.

Prin problemele ce au fost dezbătute și hotărârile ce s-au luat, Congresul Frontului Democrației și Unității Socialiste a exprimat unitatea întregului popor românesc, fără deosebire de naționalitate și religie, fapt ce demonstrează voința și atașamentul unanim față de realizările planurilor de perspectivă ale țării, față de necesitatea promovării și pe mai departe a păcii și înțelegerii între toate popoarele lumii, pentru binele și prosperitatea patriei noastre.

Congresul a subliniat necesitatea promovării spiritului solidarității internaționale, pentru respectarea demnității umane, pentru păstrarea și promovarea unui climat de pace și pentru respectarea independenței fiecărui popor, a dreptului tuturor popoarelor de a fi stăpîne pe destinele lor și de a-și făuri viața în așa fel încît să corespundă intereselor naționale și a bunei stări a cetățenilor lor. Ne bucurăm de faptul că poporul nostru, sub înțeleapta conducere a președintelui său, Domnul Nicolae Ceaușescu, va continua să militeze și în viitor pentru menținerea climatului de destindere și

Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Congresul a ales în unanimitate noul Consiliu al Frontului Democrației și Unității Socialiste, alcătuit din 537 de membri, între care este reprezentat și Cultul nostru prin președintele Uniunii, fratele Dumitru Popa.

Lucrările Congresului s-au încheiat în acordurile binecunoscutului cîntec: „E scris pe tricolor: 'unire!', care a devenit — la propunerea Domnului președinte Ceaușescu — imnul Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Pentru noi, credincioșii Cultului A.Z.S. din țara noastră, orice manifestare ce vizează unitatea, libertatea și dezvoltarea patriei noastre, este un moment de referință și de manifestare a voinței noastre, ca munca și conștiințozitatea să contribuie la binele și fericirea poporului din care sîntem o parte a marelui tot. Ne convingem că este de datoria noastră să împletim ruga și credința cu munca neprecupețită, contribuția noastră sinceră și deschisă la procesul de afirmare a demnității și libertății omului, dar și la obligativitatea acestuia de a-și aduce aportul neprecupețit la binele și prosperitatea patriei noastre.

Redacția

Ziua de 9 martie 1980, se înscrie în paginile istoriei noastre contemporane, ca ziua în care fiecare cetățean al Republicii Socialiste România, este chemat să-și facă datoria ce o are, de a desemna prin votul său pe cei care vor trebui să gospodărească pentru o nouă perioadă, treburile -- deloc puține și nu ușoare -- ale familiei neamului nostru românesc. Nimic nu se rezolvă sub soarele boltei cerești, fără ca cineva să fie chemat și să simtă responsabilitatea ce-i revine de a se îngriji de liniștea, prosperitatea și binele celor mai puțini sau mai mulți.

Țara noastră este prezentă la acest moment de referință al istoriei noastre cu realizări și programe de perspectivă care să asigure cetățenilor ei belșugul pînii cea de toate zilele, cum și demnitatea unei țări prezente cu rezultatele de prestigiu ale muncii ei, pe toate meridianele lumii. De asemenea, țara și conducerea ei se prezintă în conștiința lumii cu eforturile susținute și propunerile ei concrete pentru

9 MARTIE 1980

pacea și prosperitatea omenirii, pentru o lume fără arme și fără confruntări militare.

Toți fiii neamului românesc, privească cu seriozitate și încredere în viitor, cum și cu fermitatea hotărârii de a munci cu dăruire pentru realizarea dezideratelor naționale, pentru programul de întărire economică a țării, și pentru relații de bună vecinătate și colaborare cu toate popoarele lumii.

Avem certitudinea că deputații ce vor fi aleși în Marea Adunare Națională a țării, și în Consiliile Populare, chemați să participe la realizarea acestor deziderate, își vor îndeplini cu cinste mandatul încredințat și vor obține rezultate bune pe măsura epocii în care trăim.

Ca Adventiști de Ziua a Șaptea și în același timp ca cetățeni și fii ai patriei noastre, ne bucurăm de depline libertăți, de exercitarea liberă a drepturilor noastre cetățenești și de aceea ne revine datoria de a alege prin votul nostru pe cei chemați să poarte mai departe povățile și destinul țării noastre.

Ca cetățeni vom sprijini efectiv toate eforturile ce se fac, la scară națională, pentru edificarea unei Românie prospere, vom fi alături de toți cei ce vor fi aleși la 9 martie, pentru continua înflorire a patriei noastre, Republica Socialistă România.

Comitetul Uniunii

DESĂVÎRȘIREA: este ea oare posibilă?

Dezbaterile teologice s-au ivit în Biserica creștină de la începuturile ei. În mod obișnuit, ele au constituit o parte a secretului procesului de reînnoire a vitalității creștinismului, în decursul veacurilor.

„Ori de câte ori poporul lui Dumnezeu crește în har, el va obține în mod constant o și mai clară înțelegere a Cuvintului Său... Acest fapt a fost o realitate în istoria Bisericii din toate veacurile, și așa va fi pînă la sfîrșit. Dar avînd în vedere că adevărata viață spirituală se diminuează, a fost dintotdeauna tendința de a înceta a mai crește în cunoașterea adevărului. Oamenii rămîn satisfăcuți cu lumina pe care au primit-o deja din Cuvîntul lui Dumnezeu, și nu mai încurajează mai departe cercetarea Scripturilor. Ei devin conservativi și caută să evite orice discuție.

„Faptul că nu există nici o controversă, nici o discuție -- pe teme doctrinale -- în poporul lui Dumnezeu, n-ar trebui privit ca o dovadă că aceasta păstrează cu strășnicie doctrina, învățătura cea sănătoasă. Sînt destule motive să ne temem că unii nu pot discerne în mod clar între adevăr și minciună... Cînd nu mai apar deosebiri de păreri care să oblige pe oameni să cerceteze Scripturile pentru ei înșiși, pentru a se încredința că au adevărul, vor fi mulți așa cum au fost și în vechime, care vor păstra niște tradiții și se vor închina la ceea ce nu cunosc.” (5.T. 706--707).

Iudaizantii, avînd împuterniciri din partea celor de la Ierusalim, au necăjit în permanență pe apostolul Pavel și pe cei convertiți de el, iar epistolele lui reflectă faptul acesta.

Cîteva veacuri mai tîrziu, ceea ce a început ca o controversă teologică cu privire la natura Domnului Hristos s-a transformat într-o discuție violentă cu implicații foarte mari: dezbinare, ură, prigoniri.

Asemenea discuții au avut loc și în anii de formare a credincioșilor adventiști care cercetători sîrguincioși ai Bibliei, cînd cu Biblia într-o mînă și cu o concordantă în alta, pe genunchi, au descoperit pentru ei, adevărul biblic Din nou libertatea cercetării și discuțiilor, au marcat anii de început ai Bisericii A.Z.S. Din nefericire însă, la un moment dat controversa a luat ca astfel de întorsătură, și a crescut așa de mult în intensitate, încît ser-

va Domnului a trebuit să ceară conducătorilor Bisericii să înceteze orice discuție, cel puțin pentru un timp.

Recent Biserica noastră a mai trecut printr-o experiență asemănătoare.

Conferința Generală, fratele Neal Wilson personal, a trebuit să spună același lucru Bisericii, în legătură cu problema îndreptăririi prin Credință, numindu-se un comitet care să analizeze problema.

Unul din subiectele ce a stîrnit și stîrnește discuții, este și subiectul sfințirii sau perfecționismului. Mulți din Biserica preferă să nu discute această problemă. Alții, chiar dintre noi, în mod deosebit cei care pretind că trăiesc totalitatea adevărului fac mare caz de această problemă, prezentîndu-se ca unii pentru care toate aceste mari și interesante probleme nu mai prezintă... taine.

Este drept că nici Biserica și nimeni dintre noi nu poate ignora la infinit o astfel de problemă ca aceea a sfințirii, sau a perfecționismului.

Astăzi, putem analiza acest subiect mult mai obiectiv și nu putem evita cunoașterea acestei probleme decît cu pierderea minții noastre. De fapt, desăvîrșirea este rațiunea existenței noastre, este drumul minții noastre.

Ne-am gîndit vreodată ce fel de experiență spirituală are Dumnezeu în vedere pentru poporul Său? De îndată ce ne punem această întrebare apar și o serie de alte probleme cum ar fi: proplemele cristologice, escatologice, antropologice, soteriologice și altele.

Se ridică de asemenea problema cu privire la intensitatea și extensivitatea perfecțiunii. Aceasta stă înaintea noastră ca și multe alte probleme, iar noi nu le putem curma existența ignorîndu-le. Nu putem deci ignora problema perfecțiunii creștine, fără să ne primejdum propria noastră mîntuire.

De aceea, considerăm că prezentarea principalelor puncte de vedere în legătură cu acest subiect -- ale unor cunoseuți teologi ai Bisericii noastre, va constitui o inițiativă bine venită și de folos cercetătorului sîrguincios al adevărului veșnic.

Începînd cu studiul de față vom prezenta punctul de vedere al fratelui E. Heppenstall, fost decan al facultății de teologie al Universității Andrews.

a) Chemarea desăvîrșirii

„Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit.” Matei 5,48.

Această declarație a Domnului Hristos, așază înaintea noastră o țintă, un ideal foarte înalt, și anume: DESĂVÎRȘIREA — și nimic altceva, invocându-se pentru aceasta argumentul suprem: „După cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit”. Probabil că de aici a luat apostolul Pavel curajul să trăiască și apoi, în cele din urmă, să declare cele cuprinse în Galateni 2,20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”.

Trebuie să amintim faptul că perfecțiunea ideală, viața în afara păcatului, a produs, a inspirat multe, frumoase și minunate caractere creștine. În același timp, pe cînd cele mai diferite păcate și cele mai mărunte greșeli sînt privite cu dezaprobare, pe cînd insistența cu privire la o moralitate rigidă, severă, face pe cineva să se cutremure, mulți credincioși sinceri și-au luat asupra lor cel mai greu jug, și anume, efortul de a atinge desăvîrșirea. Ei s-au transformat într-un mecanism moral fără însă a se bucura de pacea și siguranța necesară înaintea lui Dumnezeu.

Controversa cu privire la desăvîrșire, sau perfecțiune, a fost adesea ocazia de manifestare a tot ceea ce este mai de nedorit în teologia creștină. Diferite interpretări teologice și pietiste ale Sfințelor Scripturi, folosesc cuvîntul — desăvîrșire — dar ele, aceste interpretări, au dus de multe ori la un compromis cu păcatul, cu Legea lui Dumnezeu, și chiar cu Planul de Mîntuire. Marea parte a ceții care acoperă acest subiect, se datorește și neputinței de a înțelege ceea ce este păcătos și ceea ce nu este, cum și ce anume cere în prezent Dumnezeu de la urmașii Săi.

Desăvîrșirea — Perfecțiunea! Este oare un lucru rău a urmări desăvîrșirea? Aceasta depinde, desigur, de ceea ce înțelegem noi prin desăvîrșire, cînd și cum sperăm s-o obținem. Dacă desăvîrșirea creștină înseamnă restabilirea aici și acum a stării de desăvîrșire a lui Adam, și a completei armonii cu Dumnezeu, așa încît omul să nu mai fie deloc clasificat ca fiind păcătos, atunci, Biblia nu cunoaște nimic în legătură cu aceasta. Singura ființă lipsită de păcat care a trăit pe acest pămînt, a fost Domnul Hristos.

Adevărul despre desăvîrșire în doctrina și experiența creștină, este acela care atestă însemnătatea biblică și folosirea expresiei în sine. Deoarece Sfînta Scriptură îndeamnă mereu pe credincioșii din toate veacurile, la desăvîrșire, atunci, în mod clar, experiența pe care o susține nu este ceva ce se află în afa-

ra putinței acelorora cărora li se adresează expresia. În cadrul vieții de creștin aici pe pămînt, ea trebuie și poate fi realizată, altfel, scriitorii Sfințelor Scripturi n-ar fi cerut realizarea perfecțiunii în viața credincioșilor. Singura însemnătate valabilă a expresiei — desăvîrșire — este aceea pe care ne-o dă Biblia.

b) Însemnătatea desăvîrșirii

Nu este totdeauna ușor a păstra în mintea noastră folosința și însemnătatea expresiei desăvîrșire. Comentatorii ne spun că sînt nouă expresii evreiești și șase grecești, care sînt traduse adesea cu **perfect**, **perfecțiune**, **desăvîrșit**, **desăvîrșire**. Este de la sine înțeles că expresia unică pe care o avem în limba română, nu poate să redea nuanțele și conotațiile celor 15 expresii existente în limba ebraică și greacă. Cu toate acestea, reținem faptul că sînt două expresii grecești care sînt mai frecvent folosite în Noul Testament și în traducerea Septuaginta a Vechiului Testament. Acestea au o greutate destul de mare și modelează orice doctrină cu privire la perfecțiune.

Aproape toate doctrinele moderne cu privire la desăvîrșire, ne-o prezintă ca fiind o stare ideală în care nu mai există păcatul și în care totul și toate sînt în armonie cu Dumnezeu. Perfecționismul este învățătura care susține că este posibil ca omul să obțină și să mențină — în această viață — perfecțiunea morală și spirituală.

Cu toate acestea, în decursul dezvoltării teologice a acestei idei, doi termeni s-au impus pentru a face distincție între perfecțiunea lui Dumnezeu și aceea a creștinului. La Dumnezeu... perfecțiunea este absolută, adică, ceea ce Dumnezeu este în totalitatea persoanei și caracterului Său, și tot ceea ce El face în toate acțiunile Sale, este complet, desăvîrșit din toate punctele de vedere; din punct de vedere moral și spiritual, nefiind nici o deficiență în El. În El este prezența și ultima expresie a valorii caracterului, dincolo de care nu mai este nimic.

Trebuie reținut faptul că Dumnezeu a creat pe Adam și Eva, ca ființe desăvîrșite. Nu este cu putință ca Dumnezeu să aducă la existență ceva care să aibă lipsuri, deficiențe. Adam și Eva au fost aduși la existență, au fost creați în perfectă armonie cu Dumnezeu, au fost făcuți exact așa cum Dumnezeu a dorit să fie din punct de vedere fizic, moral și spiritual. Ei au rămas în această stare pînă cînd au păcătuit. Dacă n-ar fi păcătuit, ei ar fi continuat să crească în cunoștințe și caracter, avînd în vedere faptul că ei au fost aduși la existență în plină maturitate. Dar această dezvoltare, nu trebuie gîndită a fi trecerea de la o stare de imperfecțiune, la una de perfecțiune, ori la o dezvoltare normală, în cadrul perfecțiunii deja existente.

Perfecțiunea creștină este de asemenea considerată ca un termen relativ, folosit pentru a descrie dezvoltarea, creșterea de la păcat, la neprihănire. Creștinul trebuie să se aple mereu pe drumul spre o „**perfecțiune lipsită de păcat**”, adică atingerea stării originale în care a fost creat de Dumnezeu. Perfecțiunea este relativă și este un termen legat de capacitatea și abilitatea omului, este legat de conștiința și cunoștința lui, legat de starea, de situația în care el s-a născut. După întreaga capacitate a puterilor creștinului, trebuie să aibă loc o legătură totală, din toată inima și în armonie cu voința lui Dumnezeu. Nicăieri, Sfînta Scriptură nu trage o linie de egalitate între perfecțiune și starea de nepăcățuire, atunci cînd vorbește despre copiii lui Dumnezeu.

Nu există diferite feluri de desăvîrșire atunci cînd este vorba de oameni, ci numai grade de desăvîrșire. Problema aceasta poate fi înțeleasă în mod just, și rezolvată, numai prin Cuvîntul lui Dumnezeu, și nicicum prin speculații omezești.

Acolo unde se face referire la readucerea omului în starea sa originală — așa cum a fost el creat, în completă armonie cu Dumnezeu — este vorba de înfăptuirea planului lui Dumnezeu pentru om și anume perfecțiunea unei vieți lipsită de păcat, căci în acest sens este folosită expresia desăvîrșit — perfect, în acest studiu.

Păcatul cuprinde de asemenea altă o stare, cit și o condiție a vieții și acționează împotriva voinței lui Dumnezeu. Starea de păcat a omului, în care toți sîntem născuți, este o poziție egocentristă și în consecință este poziția exercitării voinței proprii, ca un rezultat al separării lui Dumnezeu. De la această stare, din această situație izvorăsc toate gîndurile necurate, toate tendințele spre rău, toate pasiunile și acțiunile rele. Mîntuirea începe atunci cînd acceptăm pe Hristos, în loc de persoana noastră, de „eu”, ca fiind centrul vieții noastre, atunci cînd îl recunoaștem ca Domn și Mîntuitor. Perfecțiunea, lipsa păcatului din viața noastră, este idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Prin puterea Duhului Sfînt, noi trebuie să ne dedicăm atingerii acestui ideal moral și spiritual în Isus Hristos, înaintînd mereu spre el. Acest lucru va fi realizat pe deplin la venirea Domnului Hristos, și nu mai înainte.

Nu mai în condiția unei complete armonii cu Dumnezeu — aceasta din punct de vedere moral și spiritual — numai astfel este posibilă trăirea în afara păcatului, sau atingerea stării de perfectă desăvîrșire. Cînd într-un fel sau altul omul este despărțit de prezența și realitatea lui Dumnezeu, acolo, păcatul există sub o formă sau alta. Neprihănirea, izvorăște din armonia cu Dumnezeu. Păcatul, ia naștere prin despărțirea de Dumnezeu.

Pe pământ fiind, Domnul Hristos a trăit într-o perfectă unitate cu Tatăl Său. Starea Sa de desăvârșire, de viață fără păcat, au fost expresia acestei perfecte armonii. Voința Domnului Hristos, corespundea în mod categoric cu voința Tatălui. Nu exista nici cea mai slabă înclinație spre păcat, spre pervertirea — în vreun fel oarecare — voinței Sale. Această problemă a armoniei spirituale și a elevării caracterului, este necunoscută experienței umane. Faptul că Domnul Hristos, la întruparea Sa, era părtaș al naturii divine și umane, era Dumnezeu și om, a demonstrat posibilitatea armoniei desăvârșite cu Tatăl. În aceasta, Domnul Hristos era unic. Noi nu avem, nu îndeplinim aceste condiții. Toți oamenii sînt născuți în starea de despărțire de Dumnezeu. Aceasta este de fapt ceea ce numim noi, sau alții, păcatul original, o stare pe care toți o moștenim la intrarea în această lume. Nuntaî atunci cînd are loc nașterea din nou, această stare de lucruri se schimbă. Și aceasta este temelia, baza Evangheliei.

Înțelegem în mod just, noi luptăm pentru doctrina biblică a perfecțiunii; desăvârșirea unei drepte legături cu Dumnezeu, a unei depline consacrară, o legătură matură și nezdruincată cu Isus Hristos. Biblia definește un astfel de om, ca servind lui Dumnezeu cu „o inimă desăvârșită“, neîmpărțit în credințioșia sa, cu un singur gând în devoțiunea sa, neîntorcîndu-se de la Calea Domnului. Despre împăratul Asa, Biblia ne spune că „inima lui Asa a fost în totul a Domnului, în tot timpul vieții lui“. 1 Regi 15,14. (Inima lui Asa a fost în mod perfect a Domnului, trd. engl.). Despre împăratul Ezechia stă scris: „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea feței Tale cu credințioșie și curăție de inimă“. 2 Regi 20,30 (cu o inimă desăvârșită — trd. engl.). Despre Noe, ni se spune: „Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu“. Geneza 6,9. (Noe era un om drept și perfect, desăvârșit în generația sa — trd. engl.). Despre Iov, ni se spune de asemenea: „Al văzut pe robul Meu Iov... Este un om fără prihană (desăvârșit) și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abține de la rău (și păstrează cu tărie integritatea). Iov 2,3. Despre desăvârșita lui încredere și despre devotamentul său citim: „De mă va ucide, voi avea încredere în El“. Iov. 13,15. Dar Iov n-a considerat niciodată acest lucru ca fiind perfecțiunea, ca fiind fără păcat. (vezi Iov 9,20). „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scribă de mine și mă pocăiesc în țărină și cenușă“. Iov 42,5—6. De asemenea, nici unul dintre bărbații amintiți mai sus n-au fost și nu s-au socotit fără de păcat. De aceea, putem reține prima concluzie și anume, că expresia perfect, perfecțiune, nu vizează neapărat o stare, o viață lipsită de

păcat, atunci cînd luăm expresia în sine. Nici să nu tragem niște concluzii finale pripite, datorită acestei afirmații, ci să avem răbdarea, să urmăm studiul pînă la capăt.

Împăratul Solomon a fost un om a cărui slujire a fost împărțită. De aceea raportul Sfințelor Scripturi ne spune despre el că: „inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeu-ului său, cum fusese inima tatălui său David, căci Solomon s-a dus după Astartea, zeita Sidonienilor“. 1 Regi 11,4—5.

Noul Testament este de asemenea clar cu privire la această problemă. A avea o inimă desăvârșită, înseamnă a iubi pe Domnul Dumnezeu-ul tău și pe aproapele tău, cu toată inima. „Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii“. Coloseni 3,14. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frică“. 1 Ioan 4,18.

Expresia cea mai importantă tradusă în Noul Testament cu „desăvârșit“, este substantivul grec *telos*, tradus de obicei cu „țintă“, „scop“, „sfîrșit“. Expresia aduce cu sine, în mintea cercetătorului un anumit nivel al dezvoltării spirituale a creștinilor și credincioșilor din toate vremurile, atît pentru cei ce au trăit în timpurile biblice, cit și pentru cei de astăzi. Aproape invariabil, expresia în sine ne înfățișează realizările experienței spirituale mature, deci o maturitate spirituală, bine fixată, o poziție de nezdruincată a credinței.

Apostolul Pavel folosește această expresie foarte frecvent, atunci cînd vrea să definească pe creștinii maturi sau perfecți, în contrast cu aceia care rămîn din punct de vedere spiritual — niște prunci.

„Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate fiți prunci; iar la minte fiți oameni mari“. (teleioi) 1 Corinteni 14,20.

„În adevăr, voi care de mult trebuie să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dinții adevăruri ale Cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decît cu lapte, nu este obișnuit cu cuvîntul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari (maturi — teleioi), pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele de rău“. Evrei 5,12—14.

„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele noastre, și a credinței în Dumnezeu... în loc de a face aceasta, să mergem înainte spre maturitate (teleioteta). Și lucrul acesta îl vom face, dacă va voi Dumnezeu“. Evrei 6,1—3. (trd. engl.).

Autorul Epistolei către Evrei, recunoaște faptul că există un început al vieții creștine. Cel ce dorește să pornească pe calea ascultării

de Hristos, trebuie să înceapă cu A.B.C.-ul credinței creștine. Asemenea unui prunc, el trebuie să-și primească hrana sa spirituală din partea creștinilor maturi. Aici, totuși, autorul prezintă serioase îngrijorări, pentru că mulți dintre acești creștini poartă încă hainele spirituale ale prunciei. Ei nu cresc ca să ajungă asemenea Domnului Hristos. La timpul cînd ei vor fi trebuie să fie destul de maturi (desăvârșiți — teleioi), pentru a instrui și a conduce pe alții la credință, ei încă au nevoie să fie tratați asemenea copiilor.

Pavel gîndea astfel despre unii membri ai comunității din Corint. El scrie: „Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți... (teleiois). 1 Corinteni 2,6. Dar mai tirziu el adaugă:

„Cît despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi, și nici acum chiar nu le puteți suferi, pentru că tot lumești sînteți. În adevăr, cînd între voi sînt zavistii, certuri și dezbinări, nu sînteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?“ 1 Corinteni 3,1—3.

Apostolul Pavel analizează—prin contrast — pe pruncii spirituali din biserică, cu aceia pe care el i-a înfățișat ca fiind desăvârșiți — ajunsți la maturitate. Imaturitatea spirituală, la care marele apostol face referire ca existînd în biserică din Corint, a fost aceea care s-a manifestat prin dezbinările dintre ei, prin slujirea lor împărțită, acestea neputînd să slujească la înțelegerea lucrurilor profunde ale lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel afirmă de asemenea, că fiecare slujitor creștin, începînd din zilele sale și pînă în prezent, trebuie să țintească a călăuzi turma lui Hristos la sfințire, la desăvârșire, adică la o deplină maturitate a caracterului creștin deoarece Dumnezeu a dat darurile Sale pentru atingerea maturității și a dezvoltării depline în viață.

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții evangheliști, pe alții, păstori și învățători; pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare (desăvârșit — teleion) la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“. Efeseni 4,11—13.

În Epistola sa către Filipeni, el se așează pe sine printre cei desăvârșiți, sau printre cei maturi, statornici din punct de vedere spiritual. El spune:

„Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gîndul acest-

ta dar să ne însufletească pe toți, care sîntem desăvîrșiți." (teleiois). Filipeni 3,13—15.

Ținta lucrării sale apostolice era aceea de „a înfățișa pe orice om, desăvîrșit (teleion — pe deplin crescut), în Hristos Isus". Coloseni 1,28. El se referă la confratele său de slujbă, Epafra, ca luptîndu-se sau agonizînd în rugăciune, sau după alte traduceri, pentru ca frații din Colose să fie „desăvîrșiți (teleiois) stărîndu în voia lui Dumnezeu". Coloseni 4,12.

În limba clasică greacă, ne spun specialiștii, expresia teleios este foarte des folosită pentru a defini persoane adulte care au atins maturitatea, pentru animale crescute pe deplin, pentru fructe pe deplin coapte. Pentru creștini ea înseamnă că el trebuie să crească pînă la maturitatea spirituală, dezvoltînd o stare spirituală asemenea Domnului Hristos. Cei mai sfinți oameni despre care ne vorbește Sfînta Scriptură, ne vorbește despre continua lor nevoie de a crește asemenea lui Hristos, în timp ce măturisesc convingerea lor despre starea de păcătoșenie a propriei lor naturi omenești. Procesul perfecțiunii, al maturității, continuă în tot timpul vieții.

Nu vom găsi nicăieri în Sfînta Scriptură, credincioși care să pretindă, să reclame pentru ei faptul de a fi ajuns la desăvîrșirea unei vieți lipsită de păcat, chiar dacă ei ne sînt prezenți ca fiind desăvîrșiți — maturi. O asemenea pretenție este plină de primejdii, printre care enumerăm primejdia unei orbiri spirituale, care-l împiedică pe cel în cauză să poată fi corect cu sine.

Din Cuvîntul lui Dumnezeu, vedem că în viața aceasta este posibilă stabilitatea, maturitatea spirituală, și nu perfecțiunea vieții în afara păcatului. Mai mult chiar, folosirea de către autorii Sfîntelor Scripturi a expresiei — teleios — desăvîrșit, nu înseamnă perfecțiunea vieții în afara păcatului, ceea ce se poate vedea acolo unde credincioșii sînt declarați desăvîrșiți în cazul obținerii biruinței asupra unui pas, sau stadiu pe calea spre ideal. „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvîrșit". Iacob 3,2. „Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvîrșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvîrșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic". Iacob 1,4. Omul desăvîrșit, sau matur, este descris ca fiind omul care are un control complet, total, asupra limbii, sau care îndură încercările credinței sale fără să se clatine. Credinciosul care se încadrează în una din aceste situații, prezentate mai sus, este considerat în Sfînta Scriptură, ca fiind un creștin perfect, matur. Un astfel de control, o astfel de stabilitate este o dovadă concludentă a faptului că el este un creștin stabil, matur. Aceste realizări spirituale ale caracterului creștin nu sînt identice la toți creștinii. La unii, această perfecțiune este marcată de iubirea lor față de vrăj-

mașii lor (Matei 5,43—48); la alții se manifestă printr-o completă credincioșie față de Dumnezeu, în orice condiții.

Către realizarea acestui deziderat, Duhul Sfînt continuă să ne conducă în toată viața. Dar nu există finalitate în ceea ce privește desăvîrșirea, perfecțiunea, în viața aceasta. Fiecare pas făcut spre înălțimea perfecțiunii, descoperă noi înălțimi spirituale ce trebuie atinse. Este privilegiul creștinului de a experimenta aici și acum, ceea ce a constituit privilegiul creștinilor din toate vremurile — și anume, folosirea Duhului Sfînt pentru o continuă creștere și o credincioșie nezdruccinată față de Dumnezeu. Împreună cu această continuă creștere în mijlocul trudei și al luptelor spirituale, noi trăim și lucrăm în acest trup al păcatului și al morții, pînă la glorioasa apariție a Domnului Isus Hristos.

„Dumnezeul păcii, care, prin sîngele legămîntului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele păstor al oilor, să vă facă desăvîrșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în voi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos, A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin." Evrei 13,20-21.

În aceste versete, expresia greacă pentru desăvîrșire, este *katartisai* — de la *katartizo*. Înseamnă-tatea ei fiind aceea a denumi pe cineva care este pe deplin echipat și pregătit pentru slujirea în Biserica lui Dumnezeu și pentru cauza Sa. Scriitorul este preocupat de faptul că Dumnezeu poate echipa, poate dota pe deplin pe credincioși — pentru împlinirea oricărui lucru bun, pentru ca aceștia să facă lucrarea Sa și să îplinească voia Sa.

Această expresie poate foarte bine să fie folosită de oameni în aproape toate profesiile, cu ideea că oamenii trebuie să fie bine educați și pregătiți pentru lucrarea și activitatea pe care ei o depun, de exemplu, aceasta făcînd posibilă o perfectă interpretare a unui violonist, sau perfecțiunea unui doctor de a așeza la loc oasele frînte, perfecțiunea unui olar de a modela lutul în minunate vase, așa cum am văzut nu de mult „în casa olarului" din com. Marginea, jud. Suceava. În fiecare din cazurile de mai sus, fiecare în mod individual era bine pregătit, desăvîrșit pentru lucrarea pe care o făcea.

Cînd un pescar și-a întins plasa pe mal, după o zi de pescuit, el începe s-o repare, acolo unde, eventual, s-a rupt. Cînd face acest lucru, el folosește aceeași expresie folosită în l. greacă pentru a descrie ceea ce a făcut. El a pregătit plasa ca să poată prinde iarăși pește: „A mers puțin mai departe, și a văzut pe Iacob fiul lui Zebedei, și pe Ioan, frațele lui, care, și ei, erau într-o corabie, și își dregeau (*katartizontas*) mreșile". Marcu 1,19.

Scriitorii Bibliei foloseau această expresie și conotațiile ei, atunci cînd se adresau ascultătorilor lor cu privire la pregătirea și responsabilitatea lor de creștini, în lucrarea Evangheliei și în trăirea vieții de credință.

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvîrșirea (pregătirea — echiparea) sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos." Efeseni 4,11—12.

„Dumnezeu oricărui har... după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvîrși (vă va echipa), vă va înțări, vă va da putere și vă va face neclintîți." 1 Petru 5,10.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu, și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit (pe deplin echipat) și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună." 2 Timotei 3,16—17.

Cît de importante sînt aceste cuvinte, care fac apel la creștini de a asculta și a sluji lui Dumnezeu, a avea o astfel de inimă și o astfel de minte care să poată rezista la truda, zbciumul și lacrimile trăirii zilnice pentru Hristos, spre a fi zilnic pe deplin gata a face voia Sa în toate lucrurile cele bune, îndeplinind astfel în mod spiritual, lucrarea conform planului lui Dumnezeu și scopului Său pentru viața noastră.

Mintea, inima și sufletul care nu sînt pregătite, nu sînt gata a sluji lui Dumnezeu, sînt împărțite, slăbite, iar eficiența lor este distrusă de către păcatul care a avut prioritate în viața respectivă. O inimă pregătită pentru slujirea lui Dumnezeu, este și trebuie să fie o inimă eliberată de sub slavă păcatului. Păcatul nu domnește, dar el rămîne. În mod continuu, noi îngăduim Domnului Hristos a completa și pregăti viața noastră, cu acele atitudini și calități care fac eficiente atît slujirea cît și utilitatea noastră. Creștinul nu este fără de păcat, dar el este adus în cea deplină și eficientă competență, pentru ca astfel Dumnezeu să-l poată folosi în lucrarea Sa, spre slava lui Dumnezeu, gata, pregătit pentru orice situație și responsabilitate în trăirea vieții de creștin.

Vorbînd deci, despre perfecțiunea sau desăvîrșirea biblică, este foarte important a evita o interpretare rigidă, legalistă, o urmare servilă a literei, sau o ascultare lipsită de iubire. Ținta noastră supremă este Evanghelia mîntuirii, îndreptățirea prin credință. Aceasta se concentrează în persoana Domnului Hristos, și nu într-o concepție mecanică, ad literam, a asemănării noastre cu Hristos. Doctrina perfecțiunii nu trebuie să derive dintr-o ana-

(continuare pe coperta a III-a)

Adevărații creștini sînt pe deplin conștienți de încordarea pe care unii o creează între credință și fapte, între harul lui Dumnezeu și răspunsul omului la el. Se vehiculează diferite vederi despre partea lui Dumnezeu și partea omului în procesul mîntuirii. Este adevărat că sînt unii care susțin că omul n-are nici o parte și că Dumnezeu face totul. Totuși lor le este foarte greu să explice însemnătatea următoarelor cuvinte rostite de Isus:

„Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strîmă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea”. (Luca 13, 24). Chiar și Pavel, marele propovăduitor al harului divin, lasă să se înțeleagă că și omul are o parte în propria lui mîntuire: „Duceți pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cutremur... căci Dumnezeu, este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui și voiața și înfăptuirea”. (Filip. 2, 12—13). Întrebarea este, cum se leagă partea omului cu partea lui Dumnezeu în mîntuirea păcătoșului? Se realizează oare partea omului, printr-un efort conștient în speranța că Dumnezeu își va face partea la rîndul Lui? Epistola apostolului Pavel către biserica creștină din orașul Colose (Asia Mică) ne explică acest lucru.

Apostolul își începe epistola ocupîndu-se în mare măsură de partea lui Dumnezeu în realizarea mîntuirii omului. Membrii bisericii el le spune: „Întăriți-vă cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină”. (Col. 1, 11—12).

Partea lui Dumnezeu în mîntuire constă în a-i întări pe credincioși „cu toată puterea” și a le da răbdare și bucurie în viață, dar lucrul cel mai important, este că îi face vrednici să ia parte la moștenirea vieții veșnice. Ei nu se fac singuri vrednici pentru moștenirea aceasta. Ci acest lucru este ceva pe care Dumnezeu îl face pentru ei.

Oare cum face Dumnezeu lucrul acesta? Apostolul explică imediat: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericii și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor” (vers. 13, 14).

Apostolul spune că toți oamenii, din timpul răzvrătirii lui Adam și pînă în prezent au făcut parte din împărăția întunericii. Isus S-a referit la Satana ca fiind „stăpînitorul lumii acesteia”; (Ioan 14, 30), iar apostolul Pavel l-a numit „domnul puterii văduhului” (Efes. 2, 2). Satana a pretins că lumea aceasta este a lui și că oamenii din ea sînt supuși lui. Hristos a venit în această lume, luînd natura omenească, „pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții,

adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor” (Efes. 2, 14, 15).

„Nu numai omul, ci și pămîntul a ajuns, prin păcat sub puterea celui rău. Cînd omul a devenit prizonierul lui Satana, stăpînirea pe care el o avea, a trecut asupra birătorului. Astfel Satana deveni „dumnezeul acestei lumi” (2 Cor. 4, 4). El a smuls cu forța stăpînirea asupra pămîntului, care la început a fost dat lui Adam” (P.P. 66).

Partea importantă a activității lui Dumnezeu în Planul de Mîntuire a neamului omenească este, așa după cum spunea apostolul Pavel, să-l

PARTEA LUI DUMNEZEU ȘI PARTEA OMULUI ÎN MÎNTUIRE

elibereze de sub puterea întunericii și să-i ofere împărăția lui Hristos. Acest lucru este asemănător unui proces de naturalizare, ce ar consta din schimbarea cetățeniei din împărăția întunericii în împărăția lui Dumnezeu. Acest proces de naturalizare spirituală implică, mai înainte de toate, o schimbare majoră în gândire și în trăire pe care Biblia o numește convertire sau naștere din nou. Lucrarea nașterii din nou duce la sfințire care este lucrarea unei vieți, al cărui rezultat final este aducerea unui om în locul unde va gândi, va trăi și va acționa, ca un cetățean al Împărăției lui Dumnezeu. Acest proces e descris în următoarele cuvinte: „Mîntuirea este cea lucrare prin care omul este educat pentru cer. Educația aceasta înseamnă a cunoaște pe Hristos. Înseamnă emanciparea de sub ideile, obiceiurile și practicile păcatului. Sufletul trebuie liberat de tot ceea ce este în opoziție cu credincioșia față de Dumnezeu” (H. L.L. 240).

Partea lui Dumnezeu în mîntuirea oamenilor este aceea de a-i salva, de a realiza o schimbare în viața lor, de a-i învăța să trăiască așa cum se trăiește în cer și a-i emancipa de sub dominația ideilor și practicilor păcatului și de a crea

în ei o credincioșie fermă, absolută, față de Dumnezeu și față de împărăția Lui. Simultan va apărea atît iubirea pentru Dumnezeu cît și repulsia față de Satana și pentru tot ceea ce reprezintă el. Aceasta e lucrarea pe care o face Dumnezeu pentru neamul omenească.

Cînd Adam și Eva s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au ales împărăția lui Satana, Dumnezeu nu ar fi vrut să-i lase să plece. El voia să-i aducă înapoi ca cetățeni ai Împărăției Sale. De aceea sora White a spus: „În loc de a-i alunga din prezența Lui, El s-a apropiat și mai mult de neamul decăzut. El a dat pe Fiul Său ca să devină os din oasele noastre și carne din carnea noastră... Darul lui Dumnezeu pentru om este inestimabil. Nu s-a reținut nimic care să nu fi putut să fie dat... Dăruindu-L pe Hristos El a dat tot cerul” (H.D. 53).

Cînd cei ce au fost supuși păcatului își dau seama de măreția iubirii lui Dumnezeu, ei trec de partea Lui, trăind bucuroși așa cum dorește El ca ei să trăiască.

Este dreptul fiecărui păcătos de pe pămînt, acela de a alege să devină cetățean al Împărăției lui Dumnezeu. El trebuie să aleagă a permite lui Dumnezeu să lucreze în el emanciparea de sub dominația răului adus de păcat. Mulți nu vor să se bucure de această alegere. Ei s-au născut în și sînt obișnuiți cu căile păcatului, fiind părtași spiritului său. Alții primesc cu bucurie ajutorul oferit de Hristos și ca urmare ei devin cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, ai adevărului, avînd o fire nouă și un spirit nou.

Pentru a accentua puterea lui Hristos de a desăvîrși această eliberare și transfer de cetățenie, apostolul continuă să descrie puterea lui Hristos. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut Cel întii născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnie, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El... El este capul trupului, Biserica”. (v. 15—18). Aici apostolul Pavel accentuează natura și poziția înaltă a lui Hristos. El este Dumnezeu. „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (v. 19). În calitate de Dumnezeu și totuși om, Hristos a reușit să învingă pe cel rău și este în stare să elibereze din puterea întunericii pe aceia care aleg să-L urmeze, realizînd astfel un transfer desăvîrșit al cetățeniei lor către Împărăția Cerului. Dumnezeu a ales, spune Pavel, „să împace totul cu Sine” prin El (Isus afit „ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace prin singele crucii Lui”. (v. 20).

Din aceste cuvinte ale apostolului Pavel reiese limpede că partea

lui Dumnezeu în mintuirea păcătoșilor implică aducerea păcii în viața omului și restabilirea păcii între el și Dumnezeu. Pentru a accentua nevoia de pace, apostolul continuă cu aceste cuvinte: „Și pe voi care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea lui sfinți, fără prihană și fără vină” (v. 21,22).

După ce păcătosul s-a folosit de ocazia pe care Dumnezeu i-a dat-o de a păși de la întuneric la lumină, de la păcat la sfințire, și a experimentat în viața lui răscumpărarea, eliberarea și iertarea de păcat, mai există o lucrare, ce trebuie realizată în viața lui deoarece pînă acum a fost în totul străin de Dumnezeu cu gândurile și faptele lui rele. Apostolul Pavel vorbește despre acești „fii ai neascultării” care trăiau odinioară în poftele firii (lor), făcînd voia firii pămîntești și ale gândurilor (lor) și astfel erau din fire copii ai miniei ca și ceilalți. (Efes. 2,2,3).

Pentru a fi răscumpărați, este necesar ca păcătoșii să fie eliberați de ideile lor greșite și să îndepărteze vrăjmașia ce o au față de Dumnezeu și față de oameni, pentru ca în locul ei să domnească pacea lui Hristos.

Aceasta este tot partea lui Dumnezeu în realizarea mîntuirii fiecărui om. Dar această lucrare nu avansează fără ca să i se opună rezistență.

Serva Domnului prezintă astfel acest lucru: „Dușmănia lui Satana este aprinsă împotriva neamului omenesc, deoarece prin Hristos, ei sînt obiectul iubirii și milei lui Dumnezeu. El dorește să se împotrivescă planului divin pentru răscumpărarea păcătosului, să arunce dezonoare asupra lui Dumnezeu, corupînd și murdărînd lucrarea mînilor Sale; el ar vrea să producă durere în cer și să umple pămîntul cu vaiuri și cu pustii. Și vrea să arate că tot ce este rău este cauzat de crearea omului de către Dumnezeu”. (M.M. 592).

Cînd păcătosul aude vestea cea bună a iertării lui Dumnezeu și cînd începe să rupă lanțurile păcatului spre a se elibera, furia lui Satana se stîrnește împotriva lui și împotriva lui Dumnezeu. Și el face tot ce îi stă în putință să stîrnească în omul cel nou, vechile dușmăni și vechea ură care făcea parte din viața lui, pe cînd era rob al păcatului.

El va descoperi că este mult mai greu să fii cetățean al Împărăției lui Hristos, decît a crezut la început și că este posibil ca descurajarea să-l copleșească. Cu toate acestea, dacă perseverează în hotărîre și credincioșii în a urma lui Hristos,

atunci, Dumnezeu va face minuni în viața lui. Inspirația divină descrie lucrul acesta astfel: „Harul pe care Hristos îl sădește în suflet trezește în om vrăjmașie împotriva lui Satana. Fără acest har transformator și fără această putere înnoitoare, oamenii ar continua să rămînă prizonieri ai Satanei, robi gata să înfăptuiască cererile lui.”

„Dar noile principii din suflet crează împotrivire acolo unde pînă acum fuseseră pace. Puterea pe care Hristos o transmite, îi face pe păcătoși în stare să se împotrivescă tiranului uzurpator. Oricine dovedește că urăște păcatul, în loc de a-l iubi, oricine se împotrivesc și biruiește acele patimi care au stăpînit înuntrul său, acela manifestă activitatea unui principiu care este în totul de sus”. (M.L. 592).

Iată lucrarea pe care o face Hristos, pentru fiii împărăției Sale. El îi împacă cu El însuși, înlătură dușmănia din mintea lor; El întărește hotărîrea lor de a face voința lui Dumnezeu, sădește în ei iubire pentru Dumnezeu și pentru felul Lui de viață. El face toate acestea ca să-i poată înfățișa ca fiind „sfinți, fără prihană și fără vină”.

Partea lui Dumnezeu în mîntuirea păcătoșilor este așa cum spune apostolul Pavel, procesul de pregătire a lor pentru moștenirea veșnică, prin transferarea lor din împărăția păcatului, în Împărăția lui Hristos. Avînd păcatele iertate și viața transformată, ei vor fi credincioși lui Dumnezeu Tatăl și Fiului Său Isus Hristos. Serva Domnului a scris următoarele despre această experiență:

„Copiii Lui sînt aceia care sînt părtași la natura divină, îndepărîndu-se de imoralitatea care este în lume prin poftă. Iar acest har le este dat de Dumnezeu. Hristos nu-i găsește pe copiii Săi potriviți pentru împărăția Sa, dar îi învrednicește prin puterea lui divină. Cei ce au fost morți în greșeli și păcate sînt înviați la viață spirituală. Facultățile pe care Dumnezeu le-a dat pentru scopuri sfinte sînt perfecționate, curățate și înălțate, iar ei sînt conduși să-și formeze caractere după chipul divin... Hristos îi atrage la El cu o putere nevăzută. El este lumina vieții și El îi umple cu propriul Său spirit. În timp ce sînt atrași de o atmosferă spirituală, își dau seama că au fost ținta ispitirilor lui Satana, dar rup jugul poftelor firii și refuză a fi slujitorii păcatului... Privind la Isus, ei ascultă cererile Lui, și cresc în cunoștința lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos pe care El L-a trimis”. (H.L.L. 78). Ei merg din slavă în slavă, pînă a-jung asemenea Celui ce i-a chemat din întuneric la lumina Evangheliei, Hristos.

Pastor

Popescu Nicolae

Președintele Conferinței București

DIN VIAȚA BISERICII

Vorbînd despre importanța organizației în Biserica A.Z.S. serva Domnului amintește că în ceruri „este ordine și ea trebuie să fie imitată pe pămînt de către toți aceia care sînt moștenitorii ai mîntuirii”. Cu cît vom fi mai apropiați, mai fideli ordinii cereștii, cu atît mai apropiați, mai credincioși vom fi față de ordinea și organizația existentă în Biserică.

De fapt, dacă vom observa cu atenție, orice început de abatere de la doctrina biblică, începe cu atacuri la adresa organizației, la zdruncinarea încrederii în organizație, în conducere, ieșirea din organizație, fapte care nu fac decît să pregătească calea pentru depărtarea de adevăr, de Biserică. Iată de ce serva Domnului avertiza cu multă solemnitate pe credincioși:

„Nimeni să nu nutrească gîndul că noi ne-am putea dispensa de organizație... Fie ca nimeni să nu fie ispitit într-atîta încît să încerce a o nărui...” Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru valoarea și eficiența organizației Bisericii noastre.

După ce în ultima parte a anului trecut, conform prevederilor statutare și a hotărîrii Comitetului Uniunii, au avut loc Adunările Generale ale Comunităților, cum și Adunările Districtual-Elective, în acest an, urmează să aibă loc Adunările Generale Elective ale Conferințelor și în final, Adunarea Generală a Uniunii

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Sibiu

În ziua de 10 februarie 1980, a fost convocată Adunarea Generală Electivă Ordinară a Conferinței Sibiu, cu sediul la Timișoara.

La aceste lucrări, în afara delegaților aleși și de drept, au participat toți pastorii activi și pensionari ai Conferinței.

Delegații aleși la aceste lucrări au fost frații: Secui Petru, Micu Samuel, Mocanu Gabriel, Maur Traian, Jigău Dimitrie, Ban Ioan, Kestner Radu, Constantinescu Corneliu, Tați Ioan, Niculescu Emilian, Stoiu Ioan, Ofișeru Ilie, Pencia Ilie, Ban Teodor, Ardelean Grigore, Crețu Daniel, Cuvinean Gheorghe, Popa Vasile, Memete Petru, Mihăicuță Andrei, Tulbure Victor, Bodnar Ioan, Florescu Samuel, Cătarămă Ioan, Bertalan Iosif, Jurec Iosif, Zgonea Victor, Popa Alexandru, Szallos Alexandru, Steblea Gheorghe,

Teodoru Ioan, Gîndea Titi, Poenaru Ioan, Dănăiață Mircea, Grigoran Petre, Hodoboc Constantin și Fudulu Ioan.

Următorii delegați au fost absenți: Cazan Titu, aflat la studii la Collonges, Franța, și care — prin votul unanim al adunării a fost înlocuit cu fr. Dărvășan Gheorghe. De asemenea, Müller Friederich care a fost înlocuit cu fr. Morcov Gheorghe, iar în locul fratelui Olei Gheorghe care este delegat de drept, dar care din greșeală a fost ales și în Comunitatea sa ca delegat, a fost ales fr. Dragoș Victor.

Delegați de drept: Deac Gligor, Moldovan Aron, Păcuraru Bazil, Rusu Gheorghe, Constantinescu Alexandru, Szabo Victor, Faur Ștefan și Zorzon A.

Pastorul
Deac Gligor

Delegați supleanți: Dărvășan Gh., Ionescu Ștefan, Forray Lazăr, Varcuș Vasile, Dragoș Victor, Stretcu Teodor, Gheorghiu Titus, Timar Geza, Morcov Gh. și Condeescu Vasile.

Din partea Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. au luat parte frații: D. Popa, președintele Uniunii, care conform prevederilor statute a condus lucrările electivă, Marin Pirvan, secretar al Uniunii și T. Niculescu, consilier.

Deschizînd lucrările fr. D. Popa a mulțumit lui Dumnezeu pentru binecuvîntările păcii, armoniei și ale unei bune colaborări în cei patru ani trecuți, cum și pentru realizările Conferinței din perioada mandatului expirat.

Luînd cuvîntul, fr. Deac Gligor, președintele în funcție al Conferinței a scos în evidență climatul bun, plăcut și armonios în care s-a conlucrat atît la nivelul Conferinței, cit și cu Uniunea. S-au subliniat realizările Conferinței și anume construcțiile de Case de Rugăciune (Brașov, Bran, Archiș și Urviș); Comunități înființate: Obreja, Brădișorul de Jos, Gura Riului și Lupeni. Case de Rugăciuni cumpărate: Ineu, Berchiș, Șomoșcheș, Micalaca, Brădișorul de Jos, Murgăș, Făgăraș, Cincșor, Zi-

mandul Nou, Făget, Tg. Jiu. S-au adus mulțumiri lui Dumnezeu, și tuturor aceluia care au contribuit la buna desfășurare a activității Conferinței.

Sub președinția fr. Deac Gligor, președintele în funcție al Conferinței, s-a trecut la alcătuirea Biroului Adunării Generale Elective a Conferinței format din: Deac Gligor ca președinte, Ban Ioan, secretar, Mocanu Gabriel și Florescu Samuel ca scrutatori.

În conformitate cu instrucțiunile privind mecanismul lucrărilor electivă, Adunarea Generală a votat în unanimitate următorul Comitet Special: Jigău Dimitrie, Kestner Radu,

Moment solemn: Pastorul Deac Gligor — reales în funcția de președinte al Conferinței Sibiu

Tați Ioan, Maur Traian, Stoiu Ioan, Ban Teodor, Teodoru Ioan, Steblea Gheorghe, Jurcă Iosif, Dănăiață Mircea și Dumitru Popa în funcție de președinte. La aceștia s-au adăugat cu vot consultativ frații Marin Pirvan și Niculescu Teodor.

Retrăgîndu-se pentru lucrări, Comitetul Special, după rugăciuni stăruitoare pentru călăuzire divină, cu seriozitate și simț de răspundere a propus Adunării Generale următorul Comitet de Propuneri: Secu Petru, Micu Samuel, Kestner Radu, Stoiu Ioan, Gîndea Titi, Tulbure David, Dănăiață Mircea, Ardelean Grigore și Dumitru Popa ca președinte. La aceștia s-au adăugat — cu vot consultativ frații: Marin Pirvan și Niculescu Teodor. Propunerea a fost votată cu unanimitate de voturi.

Comitetul de Propuneri și-a luat timp pentru rugăciune și meditație avînd în vedere lucrările la care erau chemați a lua parte, conștienți de sarcina ce apăsă asupra lor.

Prima propunere pe care Comitetul o face, este propunerea de reelegere a fratelui Deac Gligor ca președinte al Conferinței Sibiu cu se-

diul la Timișoara. Propunerea a fost votată în unanimitate, prin ridicarea în picioare. Cu această ocazie fr. D. Popa adresează fr. Deac câteva cuvinte, subliniînd că votul unanim al delegaților constituie o obligativitate pentru cel reales. Obligatorietatea înțelegerii responsabilității și a consacrării depline în slujba lui Dumnezeu și a nevoilor Bisericii. Însemnează sacrificarea intereselor personale și stăpînirea de sine, pentru binele colegilor, al frățietății, al Bisericii și al aproapei noastre. În cuvîntul de răspuns, frațele Deac Gligor, mulțumește lui Dumnezeu și delegaților pentru încrederea acordată, angajîndu-se a face totul ca sub călăuzirea Duhu-

lui Sfînt și în colaborare cu colegii, cu organizația Bisericii și întreaga frățietate, să-și împlinească lucrarea chemării sale.

Continuîndu-și lucrările, Comitetul de Propuneri supune Adunării Generale următoarea listă:

Slujbași principali ai Conferinței: — Moldovan Aron secretar; Păcuraru Bazil, consilier administrativ; Rusu Gheorghe și Maur Traian, consilieri.

Organul de conducere al Conferinței:

Deac Gligor, ca președinte, Moldovan Aron secretar, Păcuraru Bazil, Rusu Gheorghe, Maur Traian, Mocanu Gabriel, Stoiu Ioan, Bertalan Iosif și Dănăiață Mircea.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii:

Moldovan Aron, Păcuraru Bazil, Rusu Gheorghe, Micu Samuel, Stoiu Ioan, Bertalan Iosif, Hodoboc Constantin, Dănăiață Mircea. Delegați supleanți: Kestner Radu și Jurcă Iosif.

Toate propunerile au fost votate în unanimitate. De fapt, la aceste

lucrări, fie în Adunarea Generală, fie în Comitete, s-a lucrat cu unanimitate de voturi și n-au existat nici un fel de contestații, la nici una din fazele lucrărilor. Votul pentru delegații la Adunarea Generală Electivă a Uniunii a fost luat — conform instrucțiunilor — de către fr. Deac Gligor, președintele realez al Conferinței.

Intr-o atmosferă sfântă și plăcută, plină de mulțumire și recunoștință lucrările Adunării Elective Ordinare ale Conferinței Sibiu cu sediul la Timișoara, au fost declarate încheiate, după ce în prealabil s-a votat în unanimitate, trimiterea unei telegramme adresată Domnului I. Roșianu, președintele Departamentului

ban Ioan, Nagy Mihaly, Pușcașu Vasile, Bogdan Dumitru, Ösz Arpad, Roșca Viorel, Galfi Ludovic, Chețan Emil, Vulvară Ioan, Toma Alexandru, Mintenaș Timotei, György Geza, Tomșa Gheorghe, Dușa Ștefan, Bende Francisc, Bartha Iosif, Ardelean Grigore, Danci Vasile, Nistor Ioan, Cheresi Ioan, Blotor Pompiliu, Balla Karoly, Kasper Mihai, Kerekes Alexandru, Kovacs Francisc, Gall Ștefan, Moldovan Mihai, Kiss Ioan, Szilagy Francisc, Matias Artimon, Modiga Ioan, Szentagotay L., Farkas Daniel, Tobias Francisc, Varodi Ioan.

Delegați supleanți: Zamfir Dumian, Niculescu Eduard, Sălăjan

guraș, Șimleul Silvaniei, Băgara, Idicel de Jos și Salonta. A mai subliniat de asemenea că în acest interval s-au adăugat slujitorilor lui Dumnezeu cinci noi absolvenți ai Seminarului, care împreună cu toți ceilalți pastori și angajați ai Conferinței s-au străduit să-și îndeplinească cu credincioșie lucrarea chemării lor.

Fratele D. Popa a salutat în numele Comitetului Uniunii pe toți cei prezenți, aducând mulțumiri lui Dumnezeu, frățietății și autorităților pentru activitatea depusă și pentru libertatea de a ne desfășura activitatea noastră religioasă.

Sub președinția fratelui Delea Alexandru, președintele în funcție al Conferinței, s-a alcătuit Biroul

Pastorul Timiș Alexandru ales în funcția de președinte al Conferinței Cluj

Cultelor, în care delegații și participanții la aceste lucrări și-au exprimat mulțumirea și recunoștința pentru libertatea de care ne-am bucurat în desfășurarea vieții noastre bisericești, angajându-se să fie și mai departe cetățeni loiali, gata de a face totul pentru binele și prosperitatea patriei noastre.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru prezența Sa călăuzitoare în mijlocul Bisericii Sale și pentru spiritul bun, frățesc în care s-au desfășurat aceste lucrări importante din viața organizației noastre bisericești.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Cluj

— În ziua de 24 februarie 1980, au avut loc lucrările Adunării Generale Elective Ordinare ale Conferinței Cluj. La aceste lucrări au luat parte pe lângă toți pastorii activi, pensionari și angajații Conferinței, următorii delegați aleși:

Papp Sandor, Kovacs György, Boia Grigore, Kiss Ioan, Stan Teodor, Or-

Victor, Barabași Alexandru, Dorgo Daniel, Colopelnic T., Kiss Ioan, Tomoiogă Șt., Göttfert Ioan, Mathe Francisc.

Delegați de drept: Delea Alexandru, Timiș Alexandru, Szentagotay A., Resteașan Gheorghe, Cazan Petru, Nösner Gottfried, Smarandache Ilie, Gyeresi Iosif, Moldovan Wilhelm, Bartha Dezideriu, Roșca Dumitru. Din partea Uniunii au participat frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii, care a condus și lucrările electivă, Marin Pirvan, secretarul Uniunii și Nelu Dumitrescu, contabilul șef al Uniunii.

Deschizând lucrările, fratele Delea Alexandru, președintele în funcție al Conferinței Cluj, a salutat pe delegați și pe oaspeți, mulțumind lui Dumnezeu pentru ocrotirea și binecuvântarea Sa, cum și autorităților de stat, pentru înțelegerea manifestată pentru problemele Conferinței. El a subliniat unele din realizările Conferinței, cum ar fi înființarea Comunităților Buza și Timca; construirea unor Case de Rugăciune (Vaidacămăraș, Decebal) și achiziționarea Caselor de Rugăciune din Luduș, Cimpia Turzii, Bistrița, Un-

Pastorul Timiș Alexandru

Adunării Generale al Conferinței format din frații: Delea Alexandru, ca președinte, Pușcaș Vasile, secretar și Tomșa Gheorghe și Gyeresi Iosif ca scrutatori.

Pentru aducerea la îndeplinire a lucrărilor prevăzute în ordinea de zi a Adunării Generale Elective a Conferinței Cluj, la propunerile delegaților împărțiți în cinci grupe de delegați, se votează în unanimitate următorul Comitet Special: Boia Grigore, Roșca Viorel, Chețan Emil, Bogdan Dumitru, Nagy Mihai, Szilagy Ferencz, Kasper Mihai, Balla Karoly, Danci Vasile, Bartha Iosif și Popa Dumitru, ca președinte al Comitetului. Au luat de asemenea parte frații: Marin Pirvan și Nelu Dumitrescu, numai cu vot consultativ.

Retrăgându-se pentru lucru, Comitetul Special, cerind binecuvântarea și călăuzirea Duhului Sfânt, după ce a analizat cu mult simț de răspundere lucrarea ce o avea de făcut, propune Adunării Generale următorul Comitet de Propuneri: Kiss Ioan, Vulvară Ioan, Orban Ioan, Chețan Emil, Bende Francisc, Danci Vasile, Toma Alexandru, György Geza și Popa Dumitru ca pre-

(continuare în pag. 20-a)

epistola

Jertfele pentru păcat

Cînd un israelit păcătua fără voie împotriva uneia din poruncile Domnului, Dumnezeuului său făptuind lucruri ce nu trebuiau făcute, ajungînd astfel vinovat, atunci cînd acesta „ajungea să descopere păcatul pe care l-a făcut” el trebuia să aducă o jertfă pentru păcat, în armonie cu sfaturile precise date de Dumnezeu pentru asemenea situații. Leviticul 4,22-23. Felul jertfei ce trebuia să fie adusă, era diferită în raport de starea și poziția socială a celui păcătos. Dacă cel în cauză era un preot acesta trebuia „să aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă de ispășire”. Dacă era o căpetenie, el trebuia să aducă „un țap fără cusur”. Dacă păcătua cineva din poporul de rînd, el trebuia să aducă „o iadă fără cusur”. Leviticul 4,3.23.28. Pentru alte păcate, cel în cauză trebuia să aducă „o parte femeiească din turmă și anume, o oaie sau o capră”. „Dacă nu va putea să aducă o oaie sau o capră, să aducă Domnului ca jertfă de vină pentru păcatul lui două turturele sau doi pui de porumbel, unul ca jertfă de ispășire, iar celălalt ca ardere de tot”. Dar dacă nu putea aduce nici cele amintite mai sus, atunci „să aducă pentru păcatul lui, ca dar, a

zecea parte dintr-o efa de floarea făinii, și anume ca dar de ispășire, și s-o ardă pe altar”. Leviticul 5,6-7,11.

Trebuie să reținem însă faptul că toate aceste jertfe erau aduse pentru păcatul făcut din neștiință. Leviticul 4,2.13.22.27. Cineva putea săvîrși un păcat fără să știe, fără să bage de seamă că a păcătuit, așa cum se arată în Leviticul 5,2-4 și 4,13. Totuși, atunci cînd el a descoperit faptul că a păcătuit, ajunge să-și dea seama de aceasta, „va băga de seamă mai tîrziu”, că a păcătuit, „se va face... vinovat”. Leviticul 5,3-4. În asemenea cazuri cel care a păcătuit, trebuia să aducă o jertfă de ispășire pentru păcatul său. Dar nu se puteau aduce jertfele amintite mai sus, atunci cînd se păcătua conștient sau cînd se persista în păcat. Legea cu privire la păcatele făcute cu știință, cu premeditare, suna astfel: „Dar dacă cineva, fie băștinăș, fie străin, păcătuiește cu voie, hulește pe Domnul: acela va fi nimicit din mijlocul poporului său, căci a nesocotit Cuvîntul Domnului, și a călcat porunca Lui; va fi nimicit și își va lua astfel pedeapsa pentru nelegiuirea lui”. Numeri 15,30.31.

Problema aceasta ar trebui să ne rețină atenția. Cînd poporul Israel a păcătuit în mod deliberat, închîndu-se la vițelul de aur și a refuzat cu încăpăținare chemarea la pocăință, chemare pe care le-a adresat-o Dumnezeu, în ziua aceea „aproape trei mii de oameni au pierit”. Exodul 32,28. Cînd un israelit a fost găsit adunînd vreascuri în ziua Sabatului, o violare flagrantă a poruncii lui Dumnezeu, el n-a fost sfătuit să aducă o jertfă de ispășire pentru păcatul său. Porunca pe care au primit-o în legătură cu el a fost: „Omul acesta să fie pedepsit cu moartea”. Numeri 15,35. Cînd se comitea adulter, porunca era categorică: „să moară amîndoi”. Deuteronom 22,22. Dacă cineva blestema pe tatăl său sau pe mama sa, avea „să fie pedepsit cu moartea”. Exodul 21,17. Această regulă a fost aplicată în toate cazurile cînd se păcătua în mod conștient, de bună voie. Dacă s-ar fi îngăduit ca să se aducă o jertfă de ispășire, un bou sau un miel, pentru călcarea deliberată și premeditată a Legii, faptul acesta ar fi coborît în ochii păcătosului sfințenia lui Dumnezeu.

Desigur, aceasta nu vrea să spună că păcătosul nu poate fi iertat de astfel de păcate. Oricît de grele și negre ar fi păcatele, ele pot fi și au fost iertate, așa cum sînt iertate și astăzi, prin pocăință. Cineva poate fi iertat de păcatul adulterului — așa cum a fost iertat și David — dar n-a fost iertat pentru că a adus jertfe de ispășire pentru păcatul său. David a înțeles pe deplin că un miel, sau un țap, și nici chiar o mie de miei sau o mie de țapi, nu vor putea face ispășire pentru păcatul său. Pe bună dreptate el spunea: „Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus; dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit; Dumnezeuule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mîhnită”. Psalmul 51,16-17.

Aceasta este în deplină armonie cu solia profetică pe care o găsim în întreaga Biblie. „Cu ce voi întîmpina pe Domnul, și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Il voi întîmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci, sau zeii de mii de riuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întîiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu? Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și

către evrei

ce alta cere Domnul de la tine, decît să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeu tău?" Mica 6,6—8 (Isaia 1,11; 1 Samuel 15,21—22).

Cînd în Vechiul Testament cinea păcătuița din necunoștință, fără voie, „făcînd împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut astfel vinovat (Leviticul 4,27), el trebuia să aducă o jertfă. Ce fel de jertfă de ispășire trebuia să aducă, aceasta, depindea de poziția pe care cel în cauză o avea în poporul iudeu, cum și de mijloacele lui financiare. Dar orice fel de jertfă ar fi adus, lucrurile preliminare pe care le avea de făcut, erau aceleași pentru toți.

În primul rînd, „cînd cinea se va face vinovat de unul din aceste lucruri trebuie să-și mărturisească păcatul". Leviticul 5,5. Acesta este un pas foarte important. Mărturisirea și recunoașterea păcatului este o primă cerință, o primă necesitate a iertării. Aceasta nu era o mărturisire generală. El trebuia să mărturisească exact ceea ce a păcătuit, să spună lucrurilor pe nume. Ceea ce va sta înaintea lui Dumnezeu este mărturisirea păcatului în mod expres, pe nume, faptul călcării Legii lui Dumnezeu mărturisit în goliunea lui. O mărturisire la modul general nu va avea valoare înaintea lui Dumnezeu.

Recunoscîndu-și păcatul, cel în cauză „să-și pună mîna pe capul jertfei de ispășire, și s-o junghie în locul unde se junghie arderile de tot". Leviticul 4,29.

S-a făcut multă discuție printre teologi, cu privire la importanța așezării mînilor pe capul jertfei de ispășire pentru păcat. Cei care nu cred în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, care nu cred în posibilitatea ca Unul să sufere pentru altul, au negat în mod categoric faptul că ar exista vreo importanță în actul așezării mîinii asupra victimei, în afară de o anumită identificare a unuia cu celălalt. Un alt grup de teologi — și printre aceștia ne socotim și noi — vîd în acest act al punerii mîinii asupra victimei, un pas foarte important în planul de ispășire conceput de Dumnezeu și anume, transmiterea păcatului de la păcătoș, la victima cea fără de vină. În lumina acestui adevăr, actul așezării mîinii peste capul victimei, are o profundă semnificație. Dacă nu este privit astfel, actul în sine pierde orice valoare.

Realitatea acestui fapt ne duce la necesitatea luării în considerație a posibilității transferării păcatului. Atît de important este acest lucru încît se poate spune că dacă nu este posibilă și reală această transferare a păcatului, atunci, nu este posibil și nu se va putea ca Domnul Hristos să poarte păcatele noastre. Pe de altă parte, dacă un astfel de transfer este posibil, este o realitate, atunci, așezarea mîinii păcătoșului pe jertfa nevinovată, este ilustrarea cea mai potrivită a acestui act.

Se pare că este ceva zadarnic a încerca să demonstrăm că Sfînta Scriptură nu învață purtarea păcatului în mod ispășitor, de către Domnul Hristos, sau că în Vechiul Testament, aceasta nu se făcea în simbol, prin sistemul jertfelor ce se aduceau la Cortul Întîlnirii sau la Templu. Deși unii critici pot să neghe natura prin excelență mesianică a celui de-al cincizecșitulea capitol al cărții lui Isaia, creștinul cel simplu și încrezător n-are nici un fel de dubiu cu privire la acest adevăr. Cînd el citește despre Cel care „suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui", Acela care a fost „strășnă pentru păcatele noastre", și care a fost „zdrobit pentru fărădelegile noastre", atunci el refuză a aplica cele de mai sus la altcineva decît la Hristos. Dacă am căuta să susținem că aceasta se referă la un personaj necunoscut sau la personificarea poporului Israel, sau să oferim oricare alte sugestii, se pare că este tot la fel ca și atunci cînd am încerca să construim o teorie cu ajutorul căreia să se înlăture realitatea suferinței și morții ispășitoare a Domnului Hristos. În lumina declarației clare pe care o găsim în Ioan 1,29, „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii", ne simțim îndreptățiți să aplicăm declarația profetului Isaia, acest Evanghelist al Vechiului Testament, la Domnul Hristos, asupra Cărui a fost așezată „nelegiuirea noastră a tuturor". Isaia 53,6. Despre nimeni nu se poate spune ceea ce se poate spune despre Domnul Hristos, și anume că El „va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor". Isaia 53,11. Numai El poate purta „păcatele multora" și numai El S-a rugat pentru cei vinovați, și numai El a fost „lovit de moarte pentru păcatele poporului meu". Isaia 53,12,8.

Aceste texte reprezintă în mod minunat învățătura Sfîntelor Scripturi cu privire la lucrarea ispășito-

toare a Domnului Hristos în favoarea noastră, El a luat asupra Sa păcatele noastre și durerile noastre le-a luat asupra Lui. Prin rănile Lui sintem tîmăduiți. El „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn". 1 Petru 2,24. „Fiindcă plata păcatului este moartea". Romani 6,23. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri". Ezechiel 18,4. Noi vom putea înțelege moartea Sa, numai în lumina adevărului că Hristos a luat asupra Lui păcatele noastre și a devenit răspunzător pentru greșelile și păcatele noastre și acest fapt este confirmat de adevărurile Sfîntei Scripturi.

În condițiile acestea, atunci de ce să considerăm un lucru curios, straniu dacă în învățătura tipică a lucrării de ispășire ne este descoperit, ne este înfățișat tocmai acest lucru? Faptul că păcatul poate fi transferat este arătat foarte clar în cartea Leviticului. Astfel citim: „Aaron să-și pună amîndouă mîinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta". Leviticul 16,21.

Aici ni se spune că Aaron trebuia să mărturisească toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit și să le pună pe capul țapului. Acest lucru înseamnă o dublă și chiar o triplă transferare a păcatului. În primul rînd, Aaron purta asupra sa păcatele întregului popor. Aceasta însemna că păcatele lor au fost transferate asupra sa, ca mare preot. Prin mărturisire și prin jertfele de ispășire aduse ele erau transferate asupra Sanctuarului, iar în ziua cea mare a ispășirii, marele preot le lua asupra sa și le așeza asupra țapului de trimis, despre care se spune că „va aduce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pămînt pustiu, în pustie, să-i dea drumul". Leviticul 16, 22. Este clar deci că există o categoric și simbolic transfer al păcatului, așa cum ne este înfățișat în sistemul jertfelor din vechiul așezămînt. Aaron așeza păcatele asupra țapului de trimis, și țapul purta cu el — în simbol — păcatele. Transferul acesta urma calea: Păcătoș — Sanctuar; Sanctuar — Aaron; Aaron — țapul de trimis.

Un transfer este efectuat în mod asemănător și în cazul jertfei de ispășire. Omul a păcătuit. El își mărturisește păcatul și-l părăsește, așază mîinile pe capul animalului adus ca jertfă ispășitoare și-l aduce jertfă. În simbol, animalul duce păcatul —păcatele mărturisite și părăsite — în Sanctuar sau Templu, și așa cum știm, păcat înseamnă moarte. Tot astfel, tot ca un simbol, animalul este sacrificat, iar păcătoșul este eliberat.

Faptul acesta este în mod efectiv învățat în serviciile ceremoniale legate de curățirea de lepră — un simbol puternic al păcatului. „Iată care va fi legea cu privire la cel leproș, în ziua curățirii lui, să-l aducă înaintea preotului. Preotul să iasă afară din tabără, și să cerceteze pe cel leproș. Dacă leproșul este tămăduit de rana leprei, preotul să poruncească să se ia, pentru cel ce trebuie curățit, două păsări vii și curate, lemn de cedru, cirmiz și isop. Preotul să poruncească să se junghie una din aceste păsări într-un vas de pământ, în apa curgătoare. Să ia pasărea cea vie, lemnul de cedru, cirmizul și isopul, și să le moaie, împreună cu pasărea cea vie, în singele păsării junghiate în apa curgătoare. Să stropească de șapte ori pe cel ce trebuie curățit de lepră. Apoi să-l declare curat, și să dea drumul păsării celei vii pe câmp“. Leviticul 14,2—7.

Se luau două păsări, din care una era sacrificată. Apoi, pasărea cea vie era înmuțată în singele păsării sacrificate, după care pasărea cea vie era lăsată liberă „pe câmp“. O pasăre era sacrificată, iar alta era lăsată liberă. Cum putea oare cineva să nu vadă minunatul simbolism înfățișat aici?

În cazul în care un preot care a primit ungerea sau când toată adunarea lui Israel păcătua, trebuia luat un vițel fără cusur și adus ca jertfă de ispășire. După ce vițelul era sacrificat preotul trebuia „să-și moaie degetul în sînge, și să stropească de șapte ori înaintea Domnului, în fața perdelei dinăuntru a sfintului locaș“. Leviticul 4,16—17. Preotul, trebuia de asemenea „să ungă cu singele coarnele altarului pentru tîmnia mirositoare, care este înaintea Domnului în cortul întîlnirii; iar tot celălalt sînge al vițelului să-l verse la picioarele altarului pentru arderile de tot, care este la ușa cortului „întîlnirii“. Leviticul 4,7.

Cînd o căpătenie, sau cineva din poporul de rînd păcătua, singele nu era adus în sanctuar, ca atunci cînd păcătua un preot, sau cînd păcătua întreaga adunare, și nici nu se stropea cu sînge înaintea perdelei dinlăuntru a sfintului locaș, nici nu se ungea cu sînge coarnele altarului tîmlierii. El nu era dus deloc înlăuntru sanctuarului. În asemenea cazuri, „preotul să ia cu degetul din singele jertfei de ispășire, să ungă cu el coarnele altarului pentru arderile de tot, iar celălalt sînge să-l verse la picioarele altarului pentru arderile de tot“. Leviticul 4,25 (vezi de asemenea și versetele 30,34).

Se poate ridica acum întrebarea îndreptățită de altfel și anume: Dacă este adevărat că păcatele au

fost transferate asupra Sanctuarului prin mijlocirea singelui, cum se putea face acest lucru în situațiile în care singele nu era nicidecum adus în Sanctuar?

La această întrebare răspunsul poate fi acela că în asemenea situații singele era pus pe coarnele altarului pentru arderile de tot, și că de fapt, acest altar era o parte și o parte destul de importantă a sanctuarului. Dar, mai poate fi și și un alt răspuns.

În situațiile în care singele nu era adus în sanctuar, nici stropit în fața perdelei dinlăuntru a sfintului locaș, și nici pus pe coarnele altarului de tîmliere, legea pretindea ca în asemenea cazuri, preotul trebuia să mănînce o parte din carnea jertfei pentru ispășire. „Legea jertfei de ispășire“, așa cum ne este înfățișată în capitolul al șaselea din cartea Leviticului, ne spune: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, și zi: „Iată legea jertfei de ispășire. Vita pentru jertfa de ispășire să fie înjunghiată înaintea Domnului în locul unde se junghie arderea de tot; ea este un lucru prea sfînt. Preotul care va aduce jertfa de ispășire, acela s-o mănînce; și anume să fie mîncată într-un loc sfînt, în curtea cortului întîlnirii“. Leviticul 6,25—26.

Această declarație a Sfintelor Scripturi este concludentă. Preotul care aducea jertfa de ispășire pentru păcat, acela trebuia să o și mănînce, deși poate că trebuia să o împartă cu ceilalți preoți. „Toată partea bărbătească dintre preoți să mănînce din ea: ea este un lucru prea sfînt“. Leviticul 6,29. În versetul 30 al aceluiași capitol există totuși o excepție: „Dar să nu se mănînce nici o jertfă de ispășire din al cărui sînge se va aduce în cortul întîlnirii pentru facerea ispășirii în sfintului locaș: ci aceea să fie arsă în foc“. Leviticul 6,30. Acest verset însemnează că atunci cînd singele era dus în Sanctuar, și atunci cînd un preot sau întreaga adunare păcătua carnea jertfei nu putea fi mîncată. Numai în cazul cînd o căpătenie, sau unul dintre oamenii de rînd din popor păcătua, iar singele nu era dus în sanctuar, numai atunci carnea jertfei trebuia mîncată. De ce oare aceste reguli?

Un incident interesant s-a întîmplat la începutul istoriei sanctuarului. „Moise a căutat țapul ca jertfă de ispășire; și iată că fusese ars. Atunci s-a mîniat pe Eliazar și pe Itamar, fiii care mai rămăseseră lui Aaron, și a zis: „Pentru ce n-ați mîncat jertfa de ispășire într-un loc sfînt? Ea este un lucru prea sfînt; și Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării, și să

fațeti ispășirea pentru ea înaintea Domnului“. Leviticul 10,16—18.

Moise s-a mîniat pentru că Eliazar și Itamar care erau preoți, au ars jertfa de ispășire pentru păcat și el a cerut să i se spună de ce oare n-au mîncat jertfa de ispășire într-un loc sfînt. Motivul pe care Moise l-a prezentat a fost acela că singele jertfei n-a fost dus „înlăuntru sfintului locaș“, și văzînd că lucrul acesta n-a fost făcut, el a spus: „Trebuia s-o mînceți în sfîntul locaș, cum am poruncit“. Leviticul 10,18. Un alt motiv și cel mai important, este acela că: „Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării“. Adică, prin mîncarea jertfei, ei luau asupra lor nelegiuirea poporului și purtau păcatele lor, pentru ca să se facă în acest fel „ispășirea pentru ea înaintea Domnului“.

Aceste versete aduc o contribuție vitală cunoștinței noastre cu privire la ispășire, așa cum au fost descoperite Israelului din vechime. Acest plan include săvîrșirea ispășirii pentru popor de către preot, care pentru a face acest lucru, trebuia să mănînce carnea jertfei pentru păcat, luînd astfel asupra lui, sau în el, carnea purtătoare — în simbol — a păcatului. Odată cu mîncarea acestei jertfe pentru păcat, ei aveau să poarte nelegiuirea adunării și în mod simbolic, ca reprezentanți ai lui Hristos, ei puteau face ispășire pentru ea, înaintea Domnului.

Este foarte interesant ca în cazul deosebit de care ne-am ocupat, să reținem faptul că Aaron, luînd apărarea fiilor săi a spus: „Iată, ei și-au adus azi jertfa de ispășire și arderea lor de tot înaintea Domnului; și, după cele ce mi s-au întîmplat, dacă aș fi mîncat azi jertfa de ispășire, ar fi fost bine oare înaintea Domnului?“ Leviticul 10,19.

Cei doi fii ai lui Aaron au murit pe cînd slujeau ca preoți înaintea Domnului. Leviticul 10,1—2. Din context reiese clar că ei erau sub influența băuturilor alcoolice și în această stare au adus foc străin înaintea Domnului, motiv pentru care în versetele 8—11, din Leviticul 10, sînt date avertismente împotriva folosirii băuturilor alcoolice. Aaron, așa cum era de așteptat, a fost foarte tulburat din cauza celor întîmplate, și nici el, nici cei doi fii ce-i mai rămăseseră, nu erau în totul refăcuți spiritual după cele ce avuseseră loc. Cînd fii lui Aaron au fost muștrați de către Moise pentru că n-au mîncat carnea jertfei pentru păcat, Aaron a venit în ajutorul lor, amintindu-i lui Moise cele ce se petrecuseră nu de mult, spunînd în concluzie că în aceste condiții ei nu s-au simțit în stare

să poarte păcatele norodului. Era destul pentru ei, în situația în care se găseau atunci, să poarte propriile lor păcate. Raportul Biblic ne spune că „Moise a auzit și a fost mulțumit cu aceste cuvinte”. Leviticul 10,20.

Să revedem acum această situație. Când preotul sau întreaga adunare a poporului a păcătuit, sîngele jertfei de ispășire era dus direct în sanctuar. Când un conducător sau un om de rînd din popor păcătua, preotul punea o parte din sîngele jertfei pe coarnele altarului arderilor de tot ce se afla afară în curtea sanctuarului, dar nu era dus în Sanctuar. În loc de a face lucrul acesta, el, preotul, mîncea o parte din carnea jertfei pentru păcat. Tradiția iudaică ne spune că el trebuia să mînce din carnea jertfei adusă pentru păcat, cel puțin o bucată de mărimea unei măslina. Mîncînd această carne, el lua asupra sa păcatul pentru care jertfa respectivă făcea ispășirea. Cu toate acestea, atunci cînd sîngele era dus în sanctuar, în cele două cazuri menționate mai sus, carnea nu trebuia să fie mîncată. Ea era arsă în afara taberei lui Israel, așa după cum se specifică și în Leviticul 6,30, unde citim: „Dar să nu se mînce nîci o jertfă de ispășire din al căreia sînge se va aduce în cortul întîlnirii pentru facerea ispășirii în sfîntul locaș; ci aceea să fie arsă în foc”. Autorul Epistolei către Evrei, recunoaște aceeași regulă atunci cînd spune: „trupurile dobitoacelor, al căror sînge este adus la marele preot în locul prea sfînt, pentru păcat, sînt arse de tot afară din tabără”. Evrei 13,11.

Este clar faptul că atunci cînd preoții luau asupra lor păcatele întregii adunări, mîncînd carnea jertfei adusă pentru păcat, ei puteau face acest lucru numai pentru faptul că mai înainte de aceasta, păcatul a fost așezat asupra animalului de jertfă, prin mărturisirea păcatului și prin așezarea lui — prin punerea mîinilor asupra animalului. Tapul de trimis nu păcătuisese și cu toate acestea, raportul biblic ne spune că el purta „nelegiuirea adunării”, iar atunci cînd preoții mîncău carnea acestei jertfe, ei purtau de asemenea nelegiuirea adunării, și Dumnezeu a stabilit ca ei s-o ia asupra lor mîncînd, împărțîndu-se din carnea jertfei, identificîndu-se astfel cu ea și cu scopul pentru care era adusă. Aceasta este însemnătatea declarației care spune că: „Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării, și să faceți ispășire pentru ea înainte Domnului”. Leviticul 10,17.

D. Popa

Fetele pozitive ale iubirii

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătațe; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se minie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul”. 1 Cor. 13, 4-7.

Dacă cercetăm cu atenție alcătuirea oei iubirii, cum este numită de obicei prima parte a acestui capitol, vom observa că această minunată descriere a iubirii are un număr de șapte fețe luminoase și alte șapte fețe umbrite. Acestea sînt fețele pozitive și negative ale iubirii; adică ceea ce face și ceea ce nu poate face iubirea. Această ingenioasă alcătuire poetică a acestei ode dovedește, odată în plus, importanța numărului șapte în Biblie, de asemenea și înțelegiunea și inspirația apostolului Pavel. Rugăciunea noastră este ca gîndurile ce urmează, să arunce cîteva raze de lumină asupra fețelor pozitive ale iubirii, pe care poezii o cîntă în versuri, iar cîntăreții în melodii, despre care s-a scris atît de mult și de care lumea duce totuși lipsă în manifestările ei.

1. „Dragostea este îndelung răbdătoare”. 1 Cor. 13, 4. Răbdarea este o virtute pasivă, dar foarte necesară în viața de toate zilele, cit și pe calea credinței. Deși poate să izvorască și din stăruință sau ambiție, adevărata răbdare față de alții își are izvorul todeauna în iubirea față de aproapele. Cînd iubești pe cineva, poți să-i rabzi greșelile, jignirile și rănirile. Există părinți care rabdă timp de ani de zile, — pînă la sfîrșitul vieții lor — greșelile, neascultarea, nemulțumirea sau chiar răutatea fiilor și fiicelor lor, fără ca aceasta să ducă la diminuarea dragostei lor părintești față de ei.

Abraam a suportat atitudinile Agarei și răutatea lui Ismael mulți ani pentru că i-a iubit. A trebuit să intervină Dumnezeu direct ca el să-i izgonească și planurile divine să se realizeze cu Isac. Domnul Hristos a răbdat certurile, dorința după înțietate și lipsa înțelegerii misiunii Sale venite din partea tencicilor, dar și falsitatea, lăcomia și mîndria lui Iuda timp de trei ani și jumătate, fiindcă i-a iubit. „Oriunde ajungea Domnul Hristos, calea Lui era presărată cu sămînța binecuvîntării... Răbdarea Lui neobosită și iubirea Lui trecea peste toate obstacolele. Cîți preinși creș-

teni nu au luat o învățătură pentru ei înșiși din amabilitatea Sa, din mila Sa delicată și din iubirea Sa dezinteresată?” (9.T.).

2. Dragostea „este plină de bunătațe”. 1 Cor. 13, 4. „Ceea ce face farmecul unui om, este bunătața lui”. Prov. 19, 22. Bunătatea poate fi comparată cu un magoet, care atrage sau cu parfumul incintător al florilor. Ea crează o atmosferă dulce în cămin, un spirit de încredere în comunitate și o ambianță plăcută în societate. Această bunătațe își are rădăcinile în „dragostea lui Dumnezeu... turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt”. Rom. 5, 5 u.p. Ea se manifestă prin miță și împreună simțire față de cei în suferință, prin ajutor față de cei în nevoie și lipsă, printr-un spirit de iertare față de cei care ne greșesc și printr-o amabilitate cucierătoare față de toți aceia cu care venim în contact.

Avînd o iubire plină de bunătațe în inimă David a putut să-l ierte pe Șime, deși acesta l-a impropoșat în momentul cel mai greu al vieții sale cu pietre și ocări. Tot într-o clipă grea a vieții, cînd fiecare s-ar fi gîndit numai la sine, Domnul Hristos s-a aplecat plin de milă, a luat din țărînă urechea slujitorului Marelui Preot, tăiată de Petru cu sabia și i-a așezat-o la loc. Inima iubitoare a Aceluia, care a suflat în nările omului suflarea de viață la creațiune, n-a admis vărsarea de sînge fără rost, nici suferința sau invaliditatea unui om care avăsese o atitudine dușmănoasă față de El. Iar în timp ce mîinile făpturilor create de El băteau cule mari în mîinile Sale, mîini ce au făptuit numai binele, de pe buzele Sale s-a desprins rugăciunea cea mai sacră: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Luca 23, 24.

„Iubirea este o forță. În ea sînt ascunse puteri spirituale și morale, care nu pot fi separate de iubire. Puterea bogăției caută să păgubească pe alții, puterea forței brute tinde la distrugere și nimicire, dar valoarea și perfecțiunea iubirii reale stau în capacitatea ei de a face numai și numai bine... Iubirea este de la Dumnezeu. Inima neconvertită nu poate nici produce, nici vădi această plantă de origine divină. Ea există și se dezvoltă numai acolo unde stăpînește Hristos”. (2. T. 78).

„Adevărata iubire este liniștită și adîncă... Lucrurile mici dau pe față sentimentele reale și mentalitatea adevărată a inimii. Atențiile mărunte și nenumăratele servicii simple față de alții formează adevărata

fericire a vieții. Viața aceluia, care omite cuvintele prietenoase, încurajatoare și pline de încredere și simțire, cit și micile atenții, nu este vrednică de trăit". (2. T. 79).

3. Dragostea „se bucură de adevăr”. 1 Cor. 13, 6. „Adevărata iubire trece peste superficialități și prețuiește numai valorile veritabile. Ea este înțeleaptă și înțelegătoare”. (2. T. 80).

Dumnezeu este adevărul. Domnul Hristos a spus despre Sine: „Eu sînt... adevărul!” (Ioan 14, 6). A te bucura de adevăr însemnează a iubi pe Tatăl și pe Domnul Hristos, dar și pe „Duhul Adevărului”. (Ioan 16, 13). Cuvîntul lui Dumnezeu este adevărul (Ioan 17, 17); toate poruncile lui Dumnezeu sînt adevărul (Ps. 119, 151). Bucuria în adevăr însemnează a accepta, a primi, a iubi și a înfăptui adevărul în toate învățăturile din Cuvîntul lui Dumnezeu și păzirea tuturor legilor și orînduirilor lui Dumnezeu. „De aceea eu iubesc poruncile Tale mai mult, decît aurul!” Ps. 119, 127

Fiecare om are în el ceva din Dumnezeu, ceva bun, ceva adevăr. A te bucura de adevăr însemnează a avea bucurie de tot ceea ce este pozitiv, frumos și nobil, oriunde și în orice s-ar găsi. Însemnează a te bucura de părțile bune din caracterul altuia, de virtuțile și talentele apropiatului și nu de defectele și greșelile lui, de orice reușită, câștig sau biruință a lui, în loc de a-l invidia pentru ele.

A te bucura de adevăr însemnează bucuria pentru biruința binelui și a dreptății în familie, în societate și între popoare. Însemnează bucuria pentru orice pas pe care-l câștigă Domnul Hristos, Evanghelia și Biserica lui Dumnezeu în lume, dar însemnează și efort depus în activitatea ca adevărul, binele și pacea, idealurile frumoase și nobile ale Bibliei și ale omînității să ajungă la biruința finală în noi, în jurul nostru și în lumea întregă.

Pentru ca cineva să se poată bucura de adevăr în sensul descris mai sus, de tot ce e frumos și pozitiv, oriunde și în orice s-ar vădi, trebuie ca pe altarul inimii sale să ardă necurmat flacăra iubirii lui Dumnezeu, răspîndind continuu lumină și căldură în jurul său.

4. Dragostea „acoperă totul”. 1 Cor. 13, 7. Traducerea germană de Menge spune: „scuză totul”. Ura caută să descopere goliciunea și slăbiciunile altora, iubirea de sine acoperă numai greșelile proprii, dar iubirea adevărată față de alții acoperă greșelile și scăderile apropiatului. Cel iubitor va încerca să acopere defectele celui iubit; iubirea întinde mantaua dragostei peste slujenia sau rănile ființei iubite.

Domnul Hristos, care a găsit o scuză și pentru ucigașii Săi, vrea să acopere pe om, obiectul iubirii Sale supreme, cu haina albă a dreptății Sale eterne. „Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeu: căci M-a îmbrăcat cu hainele mîntuirii, M-a acoperit cu mantaua dreptății”. Isa. 61, 10.

Cel mai eficient putem acoperi greșelile semenilor noștri prin a ne ierta. Bine ar fi dacă am putea să le iertăm chiar înainte sau fără ca ei să ne fi cerut iertare pentru ele. Deoarece „toți greșim în multe feluri” (Iac. 3, 2), este adesea nevoie să acoperim greșelile altora față de noi în acest fel, cum ne bucurăm și noi la rîndul nostru cînd greșelile noastre sînt acoperite de alții prin dragoste și iertare. „Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cerească vă va ierta greșelile voastre”. Mat. 6, 14

Dar a acoperi sau a scuza greșelile altora nu înseamnă un compromis cu răul și cu păcatul, nu trebuie să ducă la o părtașie sau complicitate cu făptuitorul răului, ci vrea să însemne bunăvoința cu care să întîmpinăm pe fratele nostru, care greșește față de noi, lipsa răutății și a cruzimii din inimile noastre față de el în momentul în care ne-a greșit și cînd avem de obicei un simțămînt de superioritate fariseică față de el.

„Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate”. Isa. 40, 4. Să nivelăm diferențele dintre noi și fratele nostru; să dăm la o parte piedicile reale sau închipuite dintre noi! Să privim pe fiecare cu dragoste, indiferent dacă ne este superior în pregătire, cunoștințe sau rang, sau ne este inferior! Dragostea să acopere distanța dintre mine și el cu pavaul înțelegerii și al frățietății! Ca să putem fi cu toții una în Hristos avem mare trebuință de această dragoste care acoperă totul.

5. Dragostea „crede totul”. 1 Cor. 13, 7. Omul plin de iubire nu trebuie să fie credul, dar trebuie să fie încredător. El nu va fi bănuitor, ci de bună credință. El va crede pe Dumnezeu pe cuvînt, dar va aduce și în întîmpinarea oamenilor încrederea inimii sale. Pînă la proba contrară el va crede pe oricine pe cuvînt. A crede totul nu înseamnă a crede orice minciună, care și se prezintă, ci bunăvoința de a asculta și a crede pe fiecare, de a avea urechea și inima deschisă pentru nevoile și durerile altora.

A crede totul nu este o credință fără cercetare, ci însemnează încrederea fără prejudecăți, cu care cel iubitor primește la început orice și pe oricine. Însemnează a avea o minte primitoare și sufletul deschis pentru tot ce e nou și necunoscut. „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun”. 1 Tes.

5, 21. După ce am primit cu inima deschisă și fără prejudecată ceva, este necesară o lucrare de selecție a celor auzite sau citite în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, care este piatra de încercare a oricărei învățături sau descoperiri. „La Lege și la mărturie, căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. Isa. 8, 20.

Deoarece credința care ne mîntuiește trebuie să aibă o temelie solidă și anume un „Așa zice Domnul”, a crede totul vrea să însemne o credință puternică față de adevărurile cercetate, înțelese și primite. Însemnează a crede și acele părți ale edificîului doctrinei biblice, pe care unii le resping, care sînt nepopulare sau împotriva firii omenești, fie că este vorba de o datorie mai grea, îndeplinirea căreia cere purtarea unei cruci și renunțarea la vreo plăcere îndrăgîită, fie că este vorba de vreo învățătură care cere din partea noastră renunțarea la anumite idei vechi, plăcute pentru mintea noastră. A crede totul însemnează a crede tot ce a spus Dumnezeu în Cuvîntul Său; o credință puternică, care se prinde de toate făgăduințele Sale, știind să le întrebuițeze hotărît și corect atunci cînd este nevoie de ele. Pentru a putea crede și înfăptui tot ce a spus Dumnezeu în Cuvîntul Său prin profeții și apostolii Săi, trebuie să-L iubim cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea noastră.

6. Dragostea „nădăjduiește totul”. 1 Cor. 13, 7. Nădejdea este așteptarea binelui din viitor, este încredințarea că ziua de mîine va fi mai frumoasă ca cea de azi. Nădejdea este farul care străbate cu razele sale bezna viitorului; este lumina din depărtare, care te îndeamnă ca în ciuda oboselii să nu te oprești și în ciuda piedicilor să mergi înainte. Nădejdea celui credincios este încrederea în mina cea puternică, care conduce stelele în mersul lor și destinele istoriei, dar conduce cu mină sigură și soarta mea și a fiecărui om. Iar cînd omul slab și neputincios își lipește cu dragoste capul plin de griji în rugăciune de pieptul Tatălui din ceruri, el va auzi în mod simbolic bătaia liniștită a inimii Tatălui și atunci inima sa plină de teamă și îngrijorare va fi cuprinsă de pacea cerului, pe care lumea nu i-o poate da.

A nădăjdui totul însemnează a crede că odată se va transforma suferința și necazul din prezent în bucurie și fericire, că „toate lucrurile”, chiar și răul, care ne lovește „lucreează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Rom. 8, 28. A nădăjdui totul însemnează optimism, însemnează a privi luminos înainte, a vedea partea frumoasă a oricărei întîmplări. Inima, pe care o leagă iubirea de Dumnezeu său, va nădăjdui totdeauna, nu va dispera în situațiile cele mai critice, nu va cădea pradă

descurajării. Ochiul credinței și inima plină de iubire va sesiza în spatele tuturor necazurilor și vicisitudinilor vieții, mina iubitoare a Tatălui ceresc care triază cu multă înțelepciune, conform planului Său cu noi, tot ce vine peste noi, căci El are față de noi gândul ca să ne dea „un viitor și o nădejde” (Ier. 29, 11).

A nădăjdui totul este credința în îndreptarea oamenilor, în izbînda celor buni și nobili, convingerea că fiecare are posibilitatea de a fi mintuit și depunerea unui efort susținut în această direcție. Cel care nădăjduiește totul, va încerca plin de iubire să facă totul pentru salvarea celor pierduți. Cel care nădăjduiește totul își va face datoria față de Dumnezeu și semenii săi, față de patria sa cerească și cea pămîntească, față de biserică și familie: ziua și noaptea — oricînd. El va fi mereu activ și muncitor în speranța succesului, va semăna „pretutindeni, de-a lungul apelor” (Isa. 32, 20), în așteptarea unei recolte bogate, care să-i răsplătească oboseala și munca.

A nădăjdui împotriva oricărei nădejdi, a stărui în rugăciune în cazul cel mai deznădăjduit cu statornicie și perseverență, pînă cînd Dumnezeu întinde mina Sa puternică și rezolvă acel caz, și aceasta nu numai într-unul, ci în toate cazurile; aceasta înseamnă a nădăjdui totul. Iubirea sinceră față de Dumnezeu și dragostea caldă față de oameni ne va ajuta ca să nădăjduim orice, oriunde și oricînd, căci numai dragostea poate nădăjdui totul.

7. Dragostea „suferă totul”. I Cor. 13, 7. Ea poate suferi răutatea altora, jigniri, nedreptăți și prigoniri; fără reproș, fără răzbunare, fără ură, iubirea poate îndura boală, durere și tristare — în tăcere — cu răbdare și fără murmur. Poate toate acestea vor storcea lacrimi fierbinți din ochi, care se vor prelinge pe obraz și vor uda perna, dar ele vor avea ca efect curățirea sufletului, deoarece suferința inobilează și înalță, ne apropie de Mintuitorul și ne ajută să înțelegem mai bine imensul Lui sacrificiu adus pentru noi, cit și durerea psihică sau fizică a omului de lângă noi.

„Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”, Ioan 1, 29. A suferi totul pentru noi, pentru că ne-a iubit. Dacă Domnul Hristos nu ne-ar fi iubit cu profunzimea sufletului Său mare, nu ar fi putut să îndure umilirea, batjocurile, loviturile de bici și cuiele în mîini și picioare, nici ghimpii coroanei de spini infipți în templele și fruntea Sa. Moartea Lui ispășitoare nu ar fi avut loc, iar noi am fi fost pierduți pentru totdeauna.

Iubirea este strîns legată și de nedespărțit de suferință. Cu cît va fi iubirea mai adîncă, cu atît mai

multă suferință va atrage, dar cu atît mai ușor va fi aceasta suportată de cel iubitor. Toți cei care s-au bucurat de dulceața iubirii, au trebuit să guste și amărăciunea suferinței. Mamele au suferit pentru copilul lor drag, pe care îl țîn în brațe; de acea pot să-l iubească din primul moment al vieții lor cu toată căldura inimii, pot și mai tirziu să facă sacrificii pentru el, sînt în stare oricînd să sufere pentru copilul lor. Dovada supremă a iubirii sincere față de Mintuitorul lor au adus-o și martirii prin suferința și moartea lor.

Dacă vom iubi cu adevărat pe cineva, vom putea suferi atît din partea lui, cît și pentru el. Cu cît va fi iubirea mai mare cu atît va fi mai îndepărtată limita, pînă la care vom putea îndura. Odată, unui bărbat a început să-i slăbească vedera foarte mult. Medicul i-a propus un transplant de cornee. Mult timp nu s-a găsit donatorul. Cînd în sfîrșit medicul i-a comunicat că va putea obține corneea de la un accidentat, intervenția a avut loc. După săptămîni de spitalizare s-a comunicat familiei că el poate fi adus acasă. Fiicei lui, care s-a dus la spital după tatăl. fericitul om, care putea vedea acum măcar cu un ochi, îi spuse că dorește să viziteze mormîntul donatorului accidentat. Fiica nu i-a răspuns nimic. Timp de o viață întreagă el s-a purtat rău cu soția lui; niciodată nu i-a spus un cuvînt bun și nu i-a mulțumit pentru nimic. Ea însă s-a înțeles în secret cu medicul lui ca să-i doneze una din corneele ei. Sosit acasă soțul a observat că soția lui nu vede cu un ochi, și a înțeles totul. Copleșit de gestul ei nobil, el a întrebat: „Cum de ai putut face acest sacrificiu pentru mine?” Soția i-a răspuns simplu: „Pentru că ești soțul meu și te iubesc”. El a îmbrățișat-o și i-a mulțumit cu lacrimi în ochi. Această femeie aleasă s-a simțit răsplătită suficient pentru marea ei sacrificiu de acest cuvînt de mulțumire, primul dintr-o viață de căsnicie, iubirea care suferă totul și care poate aduce jertfe grele pentru ființa iubită, cîștigase o nouă biruință strălucită.

Să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne dea și nouă iubirea aceea pe care a avut-o și o are Domnul Hristos pentru noi, puțînd suferi moartea cea grea pe cruce în locul nostru. Dacă iubirea Lui va cobori în inima noastră, vom putea suferi și noi pentru El totul, dacă va fi nevoie; de asemenea pentru toți aceia, pe care El i-a răscumpărat împreună cu noi și care ne sînt frați și surori. „Cea mai puternică dovadă a sincerității adevăratei noastre la Legea lui Dumnezeu și a mărturisirii noastre de ascultare față de Mintuitorul nostru este iubirea neegoistă, jertfitoare de sine față de semenii noștri”. (7. T. 75).

Pastor
R. Kestner

GALILEEA

in

Vechiul

și

Noul Testament

Pentru prima dată, Biblia amintește de regiunea Galileea în Iosua 20,7 cu prilejul declarării cetății Chedeșul, cetate de adăpost împotriva „răzbumării singelui”, Iosua 20,1—9. Este vorba despre cetățile care asigurau securitatea personală celor acuzați de omor accidental (prin imprudență).

Fiii lui Israel au cucerit țara Canaanului ajungînd în nord pînă în regiunea Galilulei.

Creștinilor le este cunoscută regiunea deoarece în centrul ei se află localitatea Nazaret, unde a locuit și a început activitatea Isus Hristos. Din Galilil erau de fapt și apostolii, cu excepția apostolului Pavel care era născut în afara Iudeii și anume în Tarsul Ciliciei. Matei 17,22; 19,1; Ioan 7,19.

Galileea în ebraică *hagalil*, înseamnă un district, regiune de formă circulară și constituie regiunea cea mai nordică a Palestinei antice. De la nord la sud, Galileea măsoară 96 km, iar de la vest spre est 40 km. „Țara Galilulei” este o regiune muntoasă, cca. 2/3 munte, dar niște munți puțîn înalți, cu văi fertile, mai ales în Galileea de sud. Peisajul este foarte pitoresc. Enciclopedia Britanică (ed. 1974, Micropaedia, vol IV, pag. 387, coloana 3), prezintă astfel, în rezumat (după istoricul Iosif Flavius), perimetrul Galileei:

Nord: așezarea Baca (Bezet); est: Muntele Carmel; sud: Samaria și Beit Saan; vest: Iordanul.

Galileea se împarte azi în două: cea de nord cu centrul în orașul Tfat (Safed), și cea din sud cu centrul în orașul Nazaret, localitate populată de arabi creștini.

Cucerirea și apărarea Galileei de către fiii lui Israel se amintește în capitolul 11 al cărții Iosua, unde apare localitatea Meron, și în capitolul 5 al cărții Judecătorilor, unde apare Muntele Tabor înalt de numai 563 m., de unde a ținut Isus Hristos Cuvîntarea de pe Munte, Matei 5. Tot aici a avut loc Schimbarea la Față (Matei 17), și tot de pe acest munte Domnul Isus S-a înălțat la cer. Marcu 16,19.

La împărțirea țării Canaanului între semînțiile israelite, Galilul de est a revenit semînției lui Neftali.

1 Cronici 6,76; Galilul de vest a revenit seminției lui Așer. Judecători 1,31. Populația locală era idolatră și contrar poruncii exprimate lui Dumnezeu, ea n-a fost nimicată (Numeri 33,51—55), și fiii lui Israel s-au amestecat cu populația locală (Judecători 3,5—6), preluând de la aceștia obiceiuri și practici nedorite de Dumnezeu. Populația acestei regiuni, deși nu și-a putut menține independența, totuși nu s-a considerat a face parte din poporul Israel, ceea ce a făcut ca profetul Isaia (cap. 9,1), să considere regiunea ca fiind „Galileea neamurilor”. Situația s-a menținut ca atare până în timpul evanghelistului Matei, care menționează în Evanghelia sa (4,15), că ținutul continua să fie „Galileea neamurilor”. În același timp trebuie menționat că evangheliștii: Marcu (14,70) și Luca (22,59), indicau existența unui dialect galileean.

Pe timpul regelui Solomon (1 Regi 9,11—12), douăzeci de așezări de cetăți din Galilul superior au fost date regelui Tyrului, Hiram, ca drept recompensă pentru ajutorul acordat de acesta la efectuarea construcțiilor sale. La moartea regelui Solomon țara divizându-se, Galileea se cuprinde în regatul nordic, regatul Israel, care se prăbușește și dispare din istorie în anul 721 în. Hr. Galileea, fiind ținutul cel mai nordic, ajunge prima sub stăpânirea asiriană fapt cunoscut din cartea a 2-a a Regilor 15,19. Regele asirian Tiglat Pileser III, anexează Galilul provinciei Megido, deportând o parte a populației. 2 Regi 15,29.

După exilul babilonian, cînd regele Persiei, Cyrus, a permis întoarcerea iudeilor, au existat și persoane care s-au întors și s-au stabilit în Galileea. Urmășii acestora au fost, parte, aduși în Iudea în anul 164 în. Hr., de către Simeon fiul lui Matitiahua Hașmoel.

În secolul III în.Hr., cca. 259, numele Galileea reapare într-un papyrus al lui Zenon. Ulterior în epoca regatului Hașmoneu, regele Iuda Aristobulos I, anexează în anul 104 în. Hr. Galileea, regatul Iudeu, dar în anul 63 în.Hr. Pompei cucereste Galileea, care va fi prima regiune a Palestinei antice anexată statului roman și anume, provinciei romane din nord, Syria.

Regele Herodes I cel Mare a fost guvernatorul Galileii înainte de a fi rege al Iudeii. După Herodes I, în Galileea este Tetrarh fiul lui Herodes Antipa, fapt amintit de istoricul Iosef Flavius, cit și de evangheliștii: Marcu (6,21); Luca (3,1; 23,6, 7.). În această perioadă ia trup omenesc în ieslea din Betleem, crește și lucrează Domnul Isus Hristos.

Odată cu era noastră, Galileea începe să aibă un rol important, fiind amintită în Noul Testament, de istoricul Iosef Flavius, cum și în scrierile iudaice. Se amintește de către Iosef Flavius că în secolul 1 al erei

noastră se aflau în Galileea 240 de așezări, de la care se recrutau circa 100.000 soldați. (Iosef, Războiul Iudeilor 2,20,6). La începutul sec. I d. Hr., se înființează în Galileea partidul antiroman al Zeloților, fanatici și violenți, care au contribuit la provocarea răscoalei antiromane din anii 66—70 și la distrugerea Ierusalimului. Existența acestora este amintită atât în Faptele Apostolilor (5,37), cit și de Iosef Flavius (2,8,1).

Niciodată lezătura Iudeea—Galileea nu a fost întreruptă, călătoriile de la nord la sud și invers fiind amintite începînd cu Judecătorii (21,19) pînă la Evanghelia după Ioan (4,3—5).

Galileea a avut în viața lui Isus Hristos un rol covârșitor. Evangheliștii: (Matei 4,23; 15,29—31), Marcu (1,14; 28,29); Luca (4,14,44; 23,5); Ioan (1,43; 4,3, 43—45), etc., ne arată că Isus a învățat poporul mai întâi în Galileea și tot aici a săvîrșit minunile Sale.

În Faptele Apostolilor se arată în mod expres că în Galileea și-a început Isus din Nazaret (deci din Galil), lucrarea Sa (Fapte 10,37,38), cu sublinierea că faptele s-au petrecut după botezul propovăduit de Ioan. Evanghelistul Ioan (4,45) ne arată felul în care a fost primit Isus de compatrioții Săi galileeni. După înviere, Isus se arată ucenicilor Săi în Galileea, după cum ne relatează evangheliștii: Matei (26,32; 28,7,10,16,17), Marcu (14,28; 16,7), Ioan (cap. 21).

Evangheliștii: Matei (27,55—56), Marcu (15,41) și Luca (23,49,53), ne arată că femeile galileene au primit pe Isus ca Învățător și L-au urmat din Galileea în călătoriile Sale la Ierusalim ca să-L slujească.

Ineditul activității și învățăturilor lui Isus, era faptul că viața și activitatea Sa contrazicea mentalitatea vremii amintită de evanghelistul Ioan (7,41,52), după care din Galileea nu putea veni Hristosul, nu se putea ridica nici un proroc.

Noul Testament amintește și de așezări din estul Galileii, mai ales dintre Nazaret și lacul Galileii (Kineret sau Tiberiada), așezări străbătute de Isus: Horazin, Betsaida, Capernaum, azi sat arab, care în limba ebraică antică se numea Kfar, adică sat, și Cana, azi satul arab Kuferkana.

Ch. F. Pfeiffer și H. Vos, în monumentală lor lucrare: „The Wycliff Historical Geography of Bible Lands” (Ed. Moody Press, Chicago, ed. 4—1974), arată printre altele:

— După Evanghelia lui Ioan, cap. 2, se arată că în Cana, Isus Hristos a săvîrșit prima Sa minune.

— La Capernaum, azi Tell Hum, așa cum găsim în Matei 4,12—13, a săvîrșit Isus unele dintre cele mai deosebite minuni ale Sale (vezi

Marcu 2,1—12; Ioan 4,46—54). În anul 1865 s-au găsit la Tell Hum urmele unei sinagogi, care este considerată sinagoga la care a predicat Isus. Ioan 6,16,59.

Localitatea Ghorazin (Matei 11,21), nu s-a putut identifica cu precizie, dar se crede că ea este așezarea Keraze, la nord de Capernaum.

În Galileea, influența creștinismului a fost categorică. Nazaretul, dintr-o localitate neînsemnată s-a transformat într-un simbol. Grupele de iudeo-creștini sînt treptat înlocuite cu creștinii din rîndurile neamurilor.

După nereușita răscoală condusă de Bar Coha (133—135), viața culturală a iudeii se mută în Galileea, dar în secolul al V-lea d. Hr., această viață culturală se destramă, iar numărul iudeilor se reduce, în timp ce numărul creștinilor crește, deoarece între timp Bizanțul se creștinează și viața creștină se dezvoltă liberă în Galileea.

În anul 1971 a apărut la Ierusalim, în limba italiană, lucrarea lui B. Bazatti „Antichi villaggi cristiani di Galilea” (Vechi așezări creștine în Galileea). Lucrarea este importantă fiindcă urmărește dezvoltarea vieții creștine după înălțarea Domnului Hristos la cer și continuarea de către apostoli a lucrării de propovăduire a Evangheliei.

Apostolii și ceilalți discipoli ai lui Isus, au parcurs Galileea propovăduind Evanghelia (Luca 9,7). Vorbînd de Galileea neamurilor, autorul arată că galileenii creștinați nu mai considerau locurile lor ca făcînd parte din Iudeea (pag. 16). Bazatti arată că în Galileea s-au făcut cercetări arheologice, care confirmă evoluția creștinismului și existența lui chiar și în localitățile cunoscute ca Iudaea, ca de exemplu Tipori (Seforis), și Tveria (Tiberia), localitate unde s-a redactat la sfîrșitul secolului al V-lea „Talmudul de la Ierusalim”.

În concluzie, am putea spune că Galileea a jucat un rol deosebit în istoria iudeilor. Prin poziția sa nordică, Galileea a avut întotdeauna rolul de a face legătură cu alte civilizații, suportînd întotdeauna prima ocupație străină. Originea galileeană a Domnului Isus și a apostolilor Săi a dat un aspect deosebit Galileii, în cadrul istoriei și dezvoltării creștinismului.

Paul Vătărăscu

*) Revista noastră este din ce în ce mai mult solicitată de către cititorii de limbă română din diferite părți ale lumii. Dintre aceștia este și Dl. Paul Vătărăscu, care locuiește în Israel și care ne-a trimis acest articol.

Sint pastor

al Evangheliei

(2 Corinteni 4, 1-2)

C. Alexe
Pastor

Mă simt constrins să fiu ceea ce sint, în ciuda orelor nesfîrșite de serviciu, în veșnică tensiune, constrins de un simț al unei chemări divine, pe care n-o pot refuza." (din carnetul intim al unui pastor).

„Abia am intrat în casă, după o serie de vizite solicitate de credincioșii Comunității și telefonul sună stăruitor. Am ridicat receptorul. La celălalt capăt al firului era soția unui slujbaș; vocea i se îneca în plîns: „Frate pastor, avem nevoie chiar acum de prezența dvs. O întimplare neprevăzută a adus nori de amărăciune în căminul nostru. Veniți chiar în seara aceasta". Și am plecat din nou la drum..."

„Stăteam la studiu în liniștea dimineții, pe cînd cei ai casei dormeau încă, să pregătesc subiectul pentru Sabat din Ioan capitolul 12. Tablourile sint atît de reliefate, ideile atît de profunde și reacția personajelor atît de diferită încît am ajuns, aievea, un martor ocular al trecutului îndepărtat. În acel moment se auzi o ciocănitură nervoasă în ușă. Un credincios avea nevoie de un sfat într-o experiență neplăcută. L-am invitat în casă dar imaginile subiectului au dispărut... Vor mai reveni ele cu același intensitate?"

„Printre scrisorile primite astăzi, într-una din ele se spune: „N-am mai venit la serviciul divin de luni de zile. M-am simțit jignit cu ocazia unei predici și mă bate gîndul să trimit o scrisoare de retragere. Dacă m-ați vizita și v-ați putea explica, aș putea reveni, pentru că acasă nu mai pot sta". Cît de neglijent poate fi cineva cu sufletul său încît să-l jefuiască de a se întâlni cu Dumnezeuul său. Cît de atent trebuie să fiu în vorbirea mea. Mă duc să-l văd și să-i cer scuze..."

„După serviciul divin de astăzi la ieșire o tînără pereche, mă salută cu un zîmbet cuceritor, exprimîndu-și bucuria pe care le-am adus-o cu ocazia căsătoriei lor. Cred că nu voi regreta niciodată recomandările și sprijinul dat la întemeierea acestui cămin creștin.

„Și toate acestea pentru că sint pastor!"...

Am împărtășit, în rindurile de mai sus, aspectele plăcute sau neplăcute pe care credincioșii le pot oferi pastorului. Accept încrederea lor în mine ca o răspundere sfîntă și apreciez cu umilință lucrul acesta. Probleme de cea mai mare întimitate din viața lor îmi sint împărtășite pentru că ei așteaptă ca harul lui Isus să vindece rănilor și să-i delecteze cu binecuvîntările Sale.

Mă simt constrins să fiu ceea ce sint în ciuda orelor nesfîrșite de serviciu, în veșnică tensiune — constrins de un simț al unei chemări divine pe care n-o pot refuza. Deoarece chemarea mea este aceea de a administra harul lui Isus Hristos, îndeplinesc cu scumpătate slujirea pe care o cere acest har fără asemănare, de la mine, numai datorită faptului că sint cine sint.

Vocația mă angajează pînă la limită în direcții adesea opuse și contradictorii. O fețișcă moare de o tumoare la plămîni și eu mă găsesc alături de părinții disperai, ca să-mi exprim înfrîstarea, în numele lui Isus; un băiețel se naște și eu sint acolo, alături de părinții fericiți, exprimîndu-mi bucuria, în numele lui Isus. Nu de puține ori iau contact cu viața pe drumurile ei obișnuite; să conving pe un mincinos să spună adevărul; pe un fumător să-și respecte templul Duhului Sfînt; unui alcoolice să-și amintească de demnitatea umană și pe un certăreț să-l avertizez că Dumnezeu îl va chema la judecată pentru orice amărăciune adusă unui suflet omenesc. Nu cunosc o altă ocupație spirituală care să pretindă de la cineva superlativul, cu atîta consecvență și în așa de multe domenii de acțiune, ca lucrarea unui pastor.

Cînd un credincios suferă, sufăr și eu, pentru că sint pastor și nu medic. Detașarea clinică de suferînd nu reflectă simțămîntul lui Dumnezeu pentru oameni și nici legătura frățească cu Isus Hristos. Viața mea este împlinită cu viața comunității ca într-o țesătură fără cusături. O lacrimă apărută într-un loc, înăcrimează totalitatea obștei.

Deoarece nevoile omenești depășesc resursele umane, sint adesea prins între cerințe conflictuale. În timp ce puterile divine sint infini-

te, eu sint limitat. Nu pot fi în același timp în locuri diferite; am doar timpul necesar, capacitățile mele, o familie și o identitate personală. Cui să ofer mai întii timpul și capacitățile mele pentru astăzi? Comunității, familiei, nevoilor propriului meu suflet? Serviciul religios de inmormîntare va ține oare seama de programarea săptămînală pe care mi-am făcut-o? Voi putea oare amîna vizitele proiectate ca să-mi petrec orele din după amiaza de astăzi în studiu și meditație?

Mi se oferă ocazii cînd sint silit să intristez pe cineva refuzîndu-i împlinirea unei dorințe legitime. Constat că nu pot face tot ce ar trebui făcut. Ce aleg totuși să fac, depinde de nevoile cele mai urgente și de posibilitățile mele. Darurile cu care m-a înzestrat Dumnezeu, prin chemarea Sa, trebuie să le folosesc în predicare, sfătuire și într-o legătură plină de afecțiune față de credincioși. Trebuie să fiu în același timp, foarte atent la dorințele și aspirațiile credincioșilor mei. Si ei au doruri spirituale care trebuie să fie satisfăcute. O diaconasă arată interes în vizitarea bătrînilor și ajutorarea lor practică cît mai eficientă. Nu pot decît s-o încurajez în munca ei constructivă. Un slujbaș se arată foarte interesat să se ocupe cu ordinea în sala de cult și dirijarea credincioșilor la intrare și ieșire; un asemenea om trebuie să se bucare de tot sprijinul și încurajarea mea. Acestea și multe altele fac parte din chemarea mea — să ajut membrilor să pună la schimbător darurile lor în slujba împăcării și slujirii. În sensul acesta rămîn slujitorul lor permanent.

Credincioșii mai așteaptă, Sabat după Sabat, un cuvînt care să le împlinească nevoile și cerințele lor spirituale. Un Cuvînt — da, mă cutremur pentru el — și trebuie să pornească din gura mea. Un Cuvînt — da, cît de mult mă bucur pentru el — și trebuie să pornească de pe buzele mele. Mi se pare că aud vocea lor cerîndu-mi: „Spune-ne ceva important și actual pentru creșterea noastră spirituală". Credincioșilor căroră le predic, simt nevoia să asculte, dar nu pe mine, ci pe Domnul Isus Hristos. Eu trebuie să predic, dar ei trebuie să-L

audă pe El, pe Isus Hristos, de pe buzele mele.

Ca să aduc întotdeauna „lucruri noi și vechi“ din comoara Sfințelor Scripturi trebuie să fiu un „tălmăcitor“ competent și un cercetător de mare prestigiu. Karl Barth spunea: „Un pastor pregătit trebuie să citească cu Biblia într-o mină și cu toate celelalte izvoare în cealaltă“. Nu „savant specializat“ este „marca“ de prestigiu a unui pastor — deși mulți pastori se găsesc la înălțimea unor savanți — ci să dispună de cunoștințe profunde și competență.

Ca să pot oferi credincioșilor hrană spirituală proaspătă, servită de la amvon, la cel mai înalt nivel, mă retrag în camera de studiu, unde în fiecare zi, săptămână după săptămână, teama și bucuria se contopesc cu credința și munca grea și obositoare, în timp ce Mintuitorul mă pregătește pentru predicare. El se întilnește și vorbește cu mine, acolo. El îmi vorbește din Biblie, prin intermediul profeților și al apostolilor. El îmi vorbește cu ajutorul Spiritului Profetic, al istoriei și al faptelor vieții contemporane. Și eu citesc... Cuget și mă rog, ascult și scriu... Căldura și entuziasmul care emană de la prietenia mea cu Duhul Sfânt inundă sufletul meu și sint fericit. El mă pregătește. El îmi dă credință să cred că ceea ce am făcut este de o importanță vitală, că ceea ce El îmi dă să spun este Cuvântul lui Dumnezeu și care va împlini nevoile în viața aceluia cărora El le va îndrepta pașii să asculte predica din Sabat. El mă asigură că atunci când predic Cuvântul Său, este cu mine. Totdeauna! Mă pregătește și mă invită spre cele mai înalte privilegii, cerințe și răspunderi pe care vreo ființă omenească le poate avea — să-L servească pe El și pe credincioșii Lui, mereu și mereu, ca predicator al Lui și al lor.

Nu sint chemat numai să dau ci să și primesc critici constructive. Sint momente cind mă exprim pe un ton străin chemării mele, arăt o dispoziție proastă și adesea morocănoasă. În astfel de cazuri este normal să primesc mustrarea cuvenită. Într-o anumită măsură sint de acord și accept o critică constructivă, plină de iubire, servită cu tact, după cum — într-o aceeași manieră — și credincioșii o așteaptă de la mine în greșelile lor.

O pregătire temeinică a pastorului și un subiect reconfortant, actual și adaptat realităților spirituale ale credincioșilor va permite puterilor dăcătoare de viață ale Duhului Sfânt să plămădească un suflet nou, să cristalizeze adevărul în inimă, să descătușeze o conștiință din legăturile păcatului, și să

aducă acel avânt care a caracterizat atitudinea Samaritencii la fântina lui Iacob în convorbirea ei cu Isus. Într-un astfel de climat credincioșii devin granule de sare și făclii de lumină. În felul acesta nu se conturează numai ajutorul pe care ei îl aduc în stăruirea pastorală ci și al pastorului în sprijinul lor.

Unii susțin că o predică superioară hrănește în așa măsură pe credincioși încît le distruge pofa pentru studii personale. Am convingerea că reversul acestei idei este adevărat și anume că o predică bună produce cercetători zeloși ai Sfințelor Scripturi. Cînd se ascultă, săptămîină după săptămîină predici comune, lipsite de insuflețire, prezentate de cineva care n-a făcut apostolat din chemarea sa, de ce și-ar mai bate credincioșii capul cu studiul, în special cei cărora le lipsește o educație corespunzătoare și timpul necesar? Dacă experții dispun doar de o hrană mereu încălzită, de ce atîta preocupare pentru cei ce ascultă?

Deși în mare măsură timpul vieții mele este același cu al membrilor Comunității, există și ocazii cînd mă găsesc în conflict cu ei, deoarece au nevoie de mustrări, avertizări și chiar solii profetice de amenințare privind standardul moral și spiritual, care adesea nu este acela pe care îl dorește și așteaptă Mintuitorul de la ei. O fac cu stringere de inimă și cu tot tactul necesar pentru că, de fapt, nici un pastor nu dorește să se facă neplăcut ascultătorilor — deși un pastor autentic trebuie să depășească limitele „flatării“. Polarizarea popularității nu este dovada cea mai importantă în stabilirea calității unui pastor. De fapt, Sfințele Scripturi dau puține exemple de profeți „populari“.

Deasupra tuturor și înainte de a fi socotit pastorul lor, eu însuși sint membrul Comunității. Funcția îmi oferă respect și considerație datorită chemării mele. Cu toate acestea, sint un membru ca și ei, mă găsesc alături de ei, dar cu obligații mai mari, cu răspunderi mai serioase, privind viața morală, socială și spirituală. Ia gîndul de a mă contopi cu ei pentru scopul final și suprem — mintuirea!

Fiecare dintre noi are o chemare unică de a îndrepta și desăvirși căile sale. Dumnezeu a ales ceea ce ne era nouă necesar, de aceea solia și lucrarea mea se exprimă printr-o dublă acțiune: omul păcătos are nevoie de mintuirea oferită de Dumnezeu și Dumnezeu are nevoie de om în vestirea mintuirii Sale.

Sint pastor al Evargheliei. Am descoperit locul și lucrarea pe care Dumnezeu mi-a stabilit-o. Și eu sint mulțumit și răspund fericit chemării Sale.

* * *

ERATA

la studiul lecțiunii „Epistola lui Pavel către Romani“

La pag. 165, întrebarea 5, rîndul 6 din notă, în loc, de cuvintele: „să arunce spre Hristos“, se va cita: „să se predea lui Hristos“.

La pag. 171, întrebarea 4, rîndul 1 din notă, în loc de: „Credința lui Hristos“, se va cita: „Credința în Hristos“.

La pag. 191, paragraful 3, rîndul 2 din notă, în loc de cuvintele: „Cuvîntul sfințire nu apare nicăieri în Epistola către Romani“, se va cita: „Cuvîntul sfințire nu apare de multe ori în Epistola către Romani“.

La pag. 212, primul rînd din notă, în loc de: „dînd acum mintuirea oamenilor“, se va cita: „dînd acum mintuirea neamurilor“.

La pag. 224, paragraful 5, rîndul 7, în loc de: „poruncile Noului Testament dacă sint, sint mult mai grele“, se va cita: „poruncile Noului Testament spiritualizate, sint mult mai grele“.

La pag. 232, paragraful 2 rîndul 5, în loc de: „nu trebuie să fie supradăugată bisericii Noului Testament“, se va cita: „nu trebuie să fie subapreciată de biserica Noului Testament“.

* * *

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original, fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistic de mare însemnătate pentru noi. De asemenea, intrucît Comitetul Uniunii are în vedere și alcătuirea unei lucrări cu privire la istoria Bisericii A.Z.S. din țara noastră, toate informațiile, materialele și documentele privind evenimentele legate de începuturile și dezvoltarea Bisericii în patria noastră, să fie puse numai la dispoziția bisericii și nu unor persoane izolate, bine știind ec această lucrare aparține organizației bisericii și nu unor persoane izolate, oricît de bine intenționate ar fi ele.

Comitetul Uniunii

* * *

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P. O. Box, 136-137, telex 11.226, București, strada 13 Decembrie nr. 3.

Redacția

MIȘCAREA SABATARIANĂ DIN TRANSILVANIA (I)

1588 — 1869

Incepînd cu numărul de față al revistei noastre, urmează să înfățișăm cititorilor noștri un studiu cât mai cuprinzător al mișcării sabatariene din Transilvania.

De-a lungul secolelor lumea și istoria bisericească a cunoscut în permanență mișcări grupări și biserici care au păstrat adevărurile veșnice nealterate, printre care și Sabatul zilei a șaptea, așa cum este el prezentat în porunca a patra a Decalogului.

Dar așa cum vom avea ocazia să vedem, mișcarea Sabatariană din Transilvania are particularitățile ei destul de interesante. Multe dintre principiile adevărului scripturistic erau păstrate cu credincioșie de acești iubitori ai adevărului dumnezeesc. Biserica adventă este în mod legitim interesată în istoria acestei mișcări bine știind că numai după doi ani de la dispariția lor prin trecere la mozaism în anul 1868, solia adventă este vestită și trăită în țara noastră.

Fratele Moldovan Wilhelm este poate cel mai îndreptățit și competent dintre noi să se ocupe de această problemă, întrucît de mulți ani a fost atras și cucerit de istoria lor, a studiat-o și are acces la izvoarele istorice existente, pentru o lucrare de presigtui.

Redacția

De ani de zile mi-am propus să mă ocup mai temeinic de istoria sabatarienilor din Transilvania. Este vorba de o mișcare religioasă pornită din protestatism în sec. al XVI-lea, apoi după o luptă eroică și inegală dusă pentru supraviețuire, măcinată de torturi și de șicanii administrative, treptat, treptat a deviat în iudaism, iar după 280 de ani de existență, pușinii urmași care au mai rămas au trecut la religia mozaică, formînd biserica prozelită mozaică din Bezidul Nou, județul Mureș.

Importanța istorică a sabatarismului transilvănean constă în faptul că nu a fost un curent religios „importat” din alte țări, ci s-a format aici pe meleagurile noastre în urma dorinței sincere a unor cercetători ai Cuvîntului de a „restabili” autoritatea Legii Divine în biserica creș-

tină. Sabatarismul transilvănean nu s-a extins în alte țări. Nu a făcut prozeliți. Nu a reușit să-și creeze un statut de „recepta religioasă” după cum nici biserica ortodoxă română din Transilvania nu a fost mult timp recunoscută de către dietele principatului transilvănean.

Istoria acestei mișcări — unică în felul ei — și cercetarea ei, poate fi caracterizată ca fiind un teren al nimănui. Pentru istoriografia protestantă sabatarienii apar ca o dizidență neimportantă. Motiv spre a ignora existența lor. Pentru istoriografia iudaică mișcarea prezintă un caracter tardiv, căci biserica prozelită din Bezidul Nou nu a supraviețuit persecuției anti-iudaice din timpul fascismului (1940—1944). Iar formarea, dezvoltarea și teologia sabatarismului ar putea să-i intereseze mai puțin și pentru faptul că are rădăcini cu totul străine de iudaism și de credința mozaică.

Nu se poate afirma că biserica adventă, sau dezvoltarea ei în țara noastră ar fi avut tangență cu sabatarienii. Pătrunderea adventismului pe meleagurile noastre are alte începuturi. Avem, totuși, trei motive: unul doctrinal, altul cultural și cel de-al treilea de ordin etico-umanitar pentru care, socotim, că merită să ne ocupăm de istoria acestei mișcări și anume:

1. Cunoașterea sabatarismului va întregi în imaginația noastră acel tablou universal, că întotdeauna s-au aflat pe pământ credincioși, mișcări religioase sau biserici care au optat pentru cauza Legii lui Dumnezeu, păstrînd cu strictețe porunca a IV-a Sabatul biblic, închinat lui Dumnezeu săptămînal, în semn de recunoaștere a Creatorului.

2. Sabatarienii au lăsat posterității o literatură spirituală bogată, care merită să fie pusă în valoare. **CO-DEXURILE SABATARIENE** din sec. XVI și XVII prezintă importante valori filologice pentru faptul că au fost scrise în limba poporului, într-o vreme cînd reformatorii transilvăneni își publicau lucrările lor aproape exclusiv în limba latină.

3. Eroismul cu care au luptat acești credincioși aproape trei sute de ani pentru libertate, pentru un ideal, pentru o convingere, este un capitol mareț, sub aspectul conținutului său moral, de recreditare și

demonstrare a forței spiritului uman, care cunoaște o singură limită, aceea a conștiinței proprii. Crezul, obiceiurile, hermeneutica lor pot fi criticate, dar nu și sinceritatea și spiritul lor de jertfire cu care s-au sacrificat pentru convingerile lor. Astfel, au rămas în istoria autohtonă, alături de huseiții de la Bobilna, un model nobil de perseverență și credincioșie față de un ideal.

Cred că cititorii noștri cînd vor parcurge ultimele capitole ale acestei serii de studii istorice, vor fi de acord cu istoricul Orbán Balázs: „În ciuda faptului că viața lor a fost un martiraj social, ei țin neabătut la credința lor moștenită din străbuni; nimic nu îi poate clinti în convingerea lor spirituală, și o astfel de fermitate, o astfel de perseverență merită să fie stimată chiar și în cazul că ar fi eretici.”²⁾

BIBLIOGRAFIE:

ORBÁN BALÁZS: A Székelyföld leírása (Descrierea Secuimii), vol. I—VI, 1868—1873.

KEMENY ZSIGMOND: A rajongók (Exaltații), Bp. 1858.

Dr. ...KOHNSAMUEL: Az erdély szombatosok története (Istoria Sabatarienilor din Transilvania), Bp. 1889.

KERESZTÉNY MAGVETŐ: (Semănătorul Creștin), Cluj, anii VI—XXX, 1871—1895), articole și studii.

Dr. SEBASTEN KÁROLY: A szombatosok története Erdélyben (Istoria Sabatarienilor în Transilvania), Bp. 1908.

PECHY SIMON: Szombatos imakönyv (Carte de rugăciuni sabatariene), Bp. 1913.

TRUPPEL VICTOR: Péchy Simon (Manuseris, 1959).

¹⁾ Religie „înregistrată”, după termenii juridici din acea vreme; „recunoscută” — după termenii folosiți astăzi în legislație.

2. Orbán Balázs: Bp. cit. I. 150.

Pastor
Wilhelm Moldovan
Conferința Cluj

S-a stins din viață în com. Furculești, jud. Teleorman, fratele **Nițu Gh. Tene**, unul dintre bătrînii și pionierii Bisericii A.Z.S. din Teleorman, fost mult timp prezbiter al Comunității Furculești.

Născut în anul 1893, cunoaște munca trudnică dar binecuvîntată a țaranului român, muncind pînă la istovire pentru ca pămîntul să rodească cît mai mult. În 1928 cunoaște adevărul advent și primește botezul, fiind de atunci și pînă în ultima clipă a vieții sale un credincios sincer, zelos și de neclintit atunci cînd era vorba de poziția cea sănătoasă a doctrinei și organizației. În familie a imprimat o disciplină sănătoasă față de muncă, exemplul dînsului fiind lege pentru toți.

A fost totdeauna un om de bine și un sprijin pentru tot ceea ce era spre binele familiei, Bisericii și semenilor săi.

Se stinge din viață în mijlocul familiei sale pe care a iubit-o. Ce șapte copii, fii și fiice i-au fost sprijin, bucurie și mîngiere — plină în ultimele clipe ale vieții sale.

Inmormîntarea a avut loc în cîmîtirul din Com. Furculești, la care au luat parte un impresionant număr de frați și surori. Frații pastori Chițu Marin — consilier al Conferinței București, și Uba Marin, au rostit cuvintele de mîngiere și speranță adventă.

Cît de pilduitoare este pentru noi viața bătrînilor noștri și cît de adevărate cuvintele Scripturii care spun: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul, da, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează”. Apocalips 14, 13.

Fr. Coșoveanu Marin, prezbiter al comunității Salcia-Teleorman, care a fost chemat de Domnul la odihna s-a distins în seriozitate, credincioșie și zel pentru cauza Evangheliei. Crunta sa suferință care i-a chinuit timpul, nu i-a afectat însă sufletul. Plin de speranță în Cel Veșnic, s-a încrezut în El pe deplin și sîntem convinși de revederea cu el în ceasul revenirii Mîntuitorului.

Fr. Iancu Dumitru, prezbiter cu binecuvîntare al Com. București Popa Tatu, a fost condus și el în

locul temporar al odihnei sale. Noblețea caracterului său, gîndul curat, cuvîntul bun și sfatul înțelept, semănat la orice pas, au fost caracteristica vieții sale de creștin. Încrederea neclintită în cauza Evangheliei, i-au susținut viața și activitatea sa.

Sora Voicu Maria, membră a com. Constanța, ne-a părăsit la 25 mai 1979. Spirit plin de renunțare și sacrificiu, inima ei a fost totdeauna pasnică, activă și perseverentă în mărețele idealuri ale întregii solii Îngerești. Viața multora dintre noi este legată de sufletul ei credincios și modest.

Moartea Fr. Lăiu Gabriel, membru al Com. Piatra Neamț, fiul pastorului Lăiu Gheorghe, ne-a îndurerat profund la 4 iulie 1979, într-un nedorit și neînțeles accident. Drumurile vieții sînt uneori de neînțeles, dar în loc de a ne pune întrebări, să plecăm fruntea și să zicem: „Doamne, în bucurii dar și în necazuri și dureri ne încredem în Tine”. A fost un tinăr distins, sincer și cuminte, avînd și multe alte calități. Familia noastră adventă a pierdut prin el un om adevărat.

O moarte fulgerătoare a smuls din mijlocul nostru pe iubitul nostru frate **Coposesc David**, prezbiterul Comunității Ponor, jud. Hunedoara. Născut la 3 sept. 1920 din părinți Adventiști, s-a consacrat de timpuriu pe altarul slujirii lui Dumnezeu. S-a distins prin sinceritate și devotament, prin dragoste frățască și prin exemplificarea virtuților creștine.

Ziua de 5 octombrie 1979 a fost însă aceea care a adus în viața sa dramatica despărțire de cei dragi. În fața întîmplărilor pentru care nu avem explicații, să ne încredem în Cuvîntul care spune că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Plecîndu-ne capul, zicem împreună cu profetul: „Căci zilele noastre sînt ca firul ierbii!”

„Ferice de morții care mor în Domnul!”

Redacția

DIN VIAȚA BISERICII

(urmare din pag. 9-a)

ședințe al Comitetului. La aceștia s-au mai adăugat, cu vot consultativ frații: Marin Pîrvan și Nelu Dumitrescu.

Lucrarea Comitetului de Propuneri, o lucrare plină de responsabilitate a determinat o profundă conștientizare și implorare a ajutorului divin. După rugăciuni și meditație pline de teamă sfîntă, se face propunerea ca fratele **Timiș Alexandru** să fie propus ca președinte al Conferinței Cluj, pentru următorul termen statutar. Supusă Adunării Generale la vot, propunerea este votată în unanimitate și în mod sărbătoros prin ridicarea în picioare.

Au urmat clipe emoționante cînd fratele **D. Popa** a subliniat activitatea îndelungată a fratelui **Delea** ca președinte al Conferinței Cluj, (mai bine de cincisprezece ani), consacrarea lui și echilibrul păstrat în momente uneori destul de dificile. De asemenea, adresîndu-se fratelui **Timiș**, noul președinte ales al Conferinței, a subliniat greua, dar plăcută sarcină de a sluji lui Dumnezeu, frățietății și aproapelui. **Fratele Moldovan Wilhelm**, în numele colegilor și al delegaților mulțumește fratelui **Delea** pentru activitatea fructuoasă de pusă în acest timp. „Ați fost pentru noi mai mult decît un frate, care n-ați făcut nici un fel de deosebire fiind ca unul dintre noi”. Vorbitorul a asigurat pe noul președinte de colaborarea deschisă și sinceră a tuturor. Domnul să binecuvînteze astfel de relații și sentimente frățesti care trebuie să caracterizeze toate lucrările noastre. În inima în care s-a cuibărit invidia, dorința de mîrire și ura, trebuie ca Dumnezeu să fie invitat a face lumină. De nu... inima aceea va sfîrși în întuneric.

Continuîndu-și lucrările, Comitetul de Propuneri supune Adunării Generale Elective următoarele propuneri:

Slujbași principali ai Conferinței: **Delea Alexandru**, secretar; **Restegan Gheorghe**, consilier administrativ, **Nösner Gottfried** și **Orban Ioan**, consilieri.

Organul de conducere al Conferinței: **Timiș Alexandru**, președinte; **Delea Alexandru**, secretar, **Restegan Gheorghe**, **Nösner Gottfried**, **Orban Ioan**, **Pușcaș Vasile**, **Gyeresi Iosif**, **Chețan Emil**, **Stan Teodor**, **Danci Vasile**, **Szilagy Francisc**.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii: **Delea Alexandru**, **Restegan Gheorghe**, **Nösner Gottfried**, **Orban Ioan**, **Kiss Ioan**, **Roșca Viorel**, **Chețan Emil**, **Danci Vasile**, **Toma Alexandru**, **Farkas Daniel**, **Blotor Pompiliu**. Delegați supleanți: **Pușcaș**

Intre 7—15 noiembrie 1979, a avut loc la Berna și Gland, Elveția, ședința Comitetului Exclusiv de Toamnă, al organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa. Din partea Uniunii A.Z.S. din țara noastră au luat parte la aceste lucrări frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii, membru al Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa și Nelu Dumitrescu, contabilul-șef al Uniunii.

Vasile, Zamfir Damian, Sălăjan Victor.

Supunându-se Adunării Generale aceste propuneri, și nefiind nici o contestație, s-a supus Adunării modalitatea de votare. Se face propunerea ca să se voteze lista nume cu nume. Pusă la vot, propunerea nu intrunește decît trei voturi. Punîndu-se la vot propunerea ca să se voteze în bloc, propunerea este votată cu 50 voturi pentru, 2 voturi contra și o abținere. Punîndu-se la vot, lista slujbașilor principali, a organului de conducere și a delegaților la Adunarea Generală a Uniunii, a fost votată în unanimitate. Votul pentru delegații la Adunarea Generală a Uniunii a fost luat de către președintele ales al Conferinței, fratele Timiș Alexandru.

Lucrările Adunării Generale ale Conferinței Cluj, ca și cele ale Conferinței Sibiu, sau desfășurate sub semnul ordinii, respectului față de organizație și responsabilitate față de problemele Bisericii. Atmosfera frățească, unanimitate, obiectivă și plină de interes față de viitorul lucrării, este demonstrarea prezenței divine în mijlocul nostru.

A fost impresionant cuvîntul fratelui Bende Francisc, prezbiter din Comunitatea Sărmaș, care în numele frățietății a adus un cuvînt de mul-

tumire și apreciere față de activitatea fratelui Delea, față de iubirea și activitatea sa neprecupețită spunînd în încheiere: „Iubite frate Delea, nu frații v-au schimbat astăzi, căci vă iubesc, ci... timpul“.

Subliniînd apoi activitatea fratelui Timiș spunea în concluzie, după ce l-a asigurat de colaborare și sprijinul frățietății: „Cînd gingașei violele i s-a propus să i se facă favoruri datorită parfumului ei suav, aceasta a spus cu modestie: Să fiu așezată sub un boschet, ca de acolo să pot dărui parfumul meu, tuturor“. Umilința și modestia, este caracteri-

stica adevăraților slujitori și copii ai lui Dumnezeu.

Mai înainte de încheierea lucrărilor, cu unanimitate s-a votat o telegramă de mulțumire adresată Domnului I. Roșianu, președinte al Departamentului Cultelor, prin care delegații la Adunarea Generală Electivă Ordinară a Conferinței Cluj, își exprimă recunoștința pentru libertățile de care ne bucurăm în patria noastră, asigurînd totodată, autoritățile de stat de loialitatea și aportul nostru susținut la edificarea și prosperitatea patriei noastre.

Redacția

DESĂVÎRȘIREA: ESTE EA OARE POSIBILĂ?

(urmăre din pag. 5-a)

liză a oamenilor, ci din caracterul lui Dumnezeu și persoana Domnului Hristos.

Perfecțiunea biblică, nu trebuie să fie dobîndită printr-o comportare dirijată, care caută a se conforma unor cerințe externe. Această abordare a problemei privează perfecțiunea sau maturitatea spirituală de însemnătatea ei biblică. Răspunsul la problema: „Care este obligația creștinului față de Dumnezeu?“ depinde de ceea ce constituie o valoare supremă înaintea lui Dumnezeu, de asemenea de planul și

scopul lui Dumnezeu pentru salvarea și transformarea omului, prin neprihănirea Domnului Hristos. Aceasta implică împăcarea ființei noastre cu Dumnezeu, trăind în armonie cu El, răspunzînd astfel iubirii față de Dumnezeu și față de om. Perfecțiunea care izvoarește din această legătură a noastră cu Dumnezeu, înseamnă maturitate morală și spirituală.

(va urma)

Redacția

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București, str. Labirint nr. 116 — Sect.3, Tel. 20.76.65

Redactor :
Dumitru Popa